

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/21/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615010134
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Mazúch
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5615010134.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, na verejnom zasadnutí konanom 11. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Mazúcha a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Adriany Gallovej, prejednal odvolania obžalovaných npor. C. I., npor. F. C., práp. C. D. a npor. Mgr. D. G. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/57/2015 z 20.5.2019 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/57/2015 z 20.5.2019.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. podľa § 285 písm. a) Tr. por.

o s l o b o d z u j e

obžalovaných

npor. C. I. , nar. XX.XX.XXXX v M. G., trvale bytom T. XXX, okres M. G., príslušník Policajného zboru v služobnom pomere od 01.04.2006, služobne zaradený na Obvodnom oddelení PZ Liptovský Mikuláš ako starší referent pre prácu v komunitách, ČOZ: 302000,

npor. F. C. , nar. XX.XX.XXXX v M. G., trvale bytom E. L. XXX, okres M. G.,

práp. C. D. , nar. XX.XX.XXXX v M. G.,
trvale bytom M. G., U. N. A. E. XXXX/XX, príslušník Policajného zboru v služobnom pomere od 01.08.2009, služobne zaradený na Obvodnom oddelení PZ Liptovský Mikuláš ako referent, ČOZ: 305425,

npor. Mgr. D. G. , nar. XX.XX.XXXX v M. G., trvale bytom E. XXX, okres M. G., príslušník Policajného zboru v služobnom pomere od 01.10.2005, služobne zaradený na Obvodnom oddelení PZ Liptovský Mikuláš ako starší referent poverený policajť, ČOZ: 11862,

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1Pv 262/14/5505 zo dňa 26.5.2015, zo skutku právne kvalifikovaného ako prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., ktorého sa mali obžalovaní dopustiť tak, že

dňa 11.03.2014 v čase približne o 17.00 hod., kedy boli velení v dennej hliadkovej službe Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš, sa bez vedomia príslušného povereného príslušníka Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš a bez zákonného dôvodu rozhodli obmedziť osobnú slobodu H. L., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. H. č. XXX, okres M. G., v mieste jeho trvalého bydliska, kde sa v tej dobe už zdržiaval a ktorý bol podozrivý z predchádzajúceho výtržnickeho konania v pohostinstve

Rybka v Z. H. a to aj napriek tomu, že vedeli, že H. L. je v podnapitom stave, v ktorom býva agresívny, pričom policajti bez riadneho súhlasu a oprávnenia vošli do tohto rodinného domu patriaceho T. L., matke H. L., kde prešli do izby, v ktorej na posteli ležal H. L. a počúval hudbu, tohto vyzvali, aby ich nasledoval na policajný útvar, na čo H. L. reagoval agresívne, policajtom sa vyhrážal postrieľaním, snažil sa ich zastrašiť spôsobom použitia zbrane, avšak prítomní policajti použili proti nemu hmaty a chvaty sebaobrany a založili mu putá na ruky a následne aj opaskom zviazali nohy, pri tomto ho viackrát päťou udreli a kopli do oblasti tváre, ako aj iných častí tela, v dôsledku tohto konania mu spôsobili zranenia, a to trieštivú zlomeninu prednej, bočnej a hornej plochy dutiny hornej čeľuste vľavo s posunom úlomkov a ich vpáčením, s dvojnásobnou zlomeninou jarmovej kosti a bočnej steny ľavej očnice, zlomeninu kostí nosa, otrasom mozgu, so zakrvácaním spojiviek ľavého oka a krátkotrvajúcim prechodným bezvedomím v prvopočiatku, tiež pomliaždeninu oboch predlaktí, s nevelkým a málo závažným krvácaním navonok z nosa a úst, ktoré sa z hľadiska všeobecného charakteru, povahy a závažnosti zranení na tele poškodeného radia na rozhranie medzi ľahké až stredne ťažké zranenie a pre ktoré bol neodkladne prevezený rýchlou zdravotnou pomocou na ošetrovanie do Liptovskej nemocnice s poliklinikou MUDr. Ivana Stodolu v Liptovskom Mikuláši, kde bol z dôvodu závažnosti zranení aj hospitalizovaný do 19.03.2014; popísané zranenia si vyžiadali liečenie v dĺžke 6 až 8 týždňov, počas ktorých bol obmedzený obvyklý spôsob života poškodeného; týmto konaním policajti porušili ustanovenie § 8 ods. 1, § 17 ods. 1, § 52 ods. 1 Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších platných predpisov,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodených Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., Bratislava, Panónska cesta 2, IČO 35 937 874 a Sociálnu poisťovňu, Bratislava, Ul.29. augusta 8 a 10, s nárokmi na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš obžalovaných npor. C. I., npor. F. C., práp. C. D., npor. Mgr. D. G. uznal za vinných z prečinov zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. a ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Za to každému z obžalovaných podľa § 326 ods. 1, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 41 ods. 1 Tr. zák. uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd každému z obžalovaných výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu vo výmere 2 roky.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní, podali obžalovaní C. I., F. C., C. D. a Mgr. D. G. odvolanie a to voči všetkým výrokom rozsudku.

Obžalovaný C. I. v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že okresný súd vo výrokovej časti napadnutého rozsudku konštatoval, že 11.3.2014 v čase o 17.00 hod., kedy boli velení v dennej hliadkovej službe Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš sa bez vedomia príslušného povereného príslušníka a bez zákonného dôvodu rozhodli obmedziť osobnú slobodu H. L. v mieste jeho trvalého bydliska, ktorý bol podozrivý z predchádzajúceho výtržníckeho konania v pohostinstve Rybka v Z. H.. Konali tak napriek tomu, že mali vedomosť o tom, že L. je v podnapitom stave, v ktorom býva agresívny. Obžalovaný I. ku skutkovým zisteniam okresného súdu uviedol, že práve výsluchom riaditeľa Obvodného oddelenia PZ v Liptovskom Mikuláši mjr. Mgr. D. D. bolo preukázané, že telefonicky oboznámil nadriadeného o konaní, ktorého sa dopustil L. v pohostinstve Rybka. Na základe pokynu nadriadeného vykonali policajné hliadky pátranie po podozrivom. O konaní L. bola vyrozumená tiež stála služba, ktorá na miesto činu vyslala povereného príslušníka policajného zboru. Obžalovaný nesúhlasil s výrokom okresného súdu, že nebol daný zákonný dôvod na zadržanie podozrivého. Svedkovia z pohostinstva Rybka vypovedali, že L. bol agresívny a nosil pri sebe nôž. V danej veci si preto policajné hliadky plnili len svoje zákonné povinnosti vyplývajúce z ustanovení § 2 a § 9 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, pretože po konaní L. v pohostinstve Rybka bolo dôvodné podozrenie, že môže

pokračovať v páchaní trestnej činnosti. K výroku okresného súdu, že služobný zákrok vykonali aj napriek tomu, že vedeli o agresivite L. pod vplyvom alkoholu uviedol, že policajti vykonávajú zákroky v 90 % prípadov proti osobám, ktoré sú pod vplyvom alkoholu. Takýto výrok súdu preto považoval za precedens, nakoľko bol protizákonný a protiústavný. Obžalovaný I. v ďalšej časti odvolania namietal aj skutkové zistenia okresného súdu, že L. pri použití zákonom stanovených donucovacích prostriedkov viackrát udrelí päšťou a kopli do oblasti tváre i iných častí tela, čím mu spôsobili zranenia, na základe ktorých bol hospitalizovaný v nemocnici v Liptovskom Mikuláši. Tento výrok okresného súdu nebol podložený žiadnym iným dôkazom, ako výpoveďou poškodeného. V priebehu dokazovania ale nebolo preukázané, že by L. niektorí zo zasahujúcich policajtov udrel alebo kopol. Naopak, boli preukázané zmeny vo výpovediach L. a jeho matky L., v dôsledku ktorých vznikli v priebehu konania dôvodné pochybnosti o správnosti a legálnosti obžaloby. Vykonaným dokazovaním bolo totiž preukázané, že L. nebol hospitalizovaný na základe zranení spôsobených príslušníkmi policajného zboru, ale na základe svojho zlého psychického stavu. V písomných správach rýchlej zdravotníckej pomoci, ako aj v prijímacej správe psychiatrického oddelenia neboli uvedené iné zranenia. Z týchto dôvodov obžalovaný označil napadnutý rozsudok za nezákonný a protiústavný. Poukázal na to, že okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ako priamy dôkaz uviedol výpoveď L., pričom v tom istom odôvodnení konštatoval na základe výpovede primárky psychiatrického oddelenia MUDr. C., že poškodený na základe svojho psychického stavu mohol vnímať okolnosti skreslene. Okresný súd sám v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že rozhodnutie nemohlo byť založené len na výpovedi L.. Podľa obžalovaného okresný súd v celom priebehu trestného konania nebral do úvahy aj dôkazy podporujúce výpovede obžalovaných a ďalších svedkov. Prvostupňový súd nekonal a nerozhodol nestranné. Rozsudok vydal iba na základe výpovede poškodeného L. a nebral do úvahy, že obsah jeho výpovede nie je ničím podložený. Okresný súd sa nezaoberal dňom a ani časom, kedy došlo k zraneniam poškodeného. Vôbec neprihliadol na to, že L. bol dva dni hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení bez iného ošetrovania aj napriek popísaným zraneniam v napadnutom rozsudku. Podľa názoru obžalovaného existujú veľké pochybnosti o tom, či sa skutok stal tak, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu. Obžalovaný zo všetkých týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a oslobodil ho spod obžaloby.

Obžalovaní F. C. a C. D. v odôvodnení svojho odvolania prostredníctvom obhajcu uviedli, že okresný súd svoje rozhodnutie o vine a treste odvodil najmä z výpovede poškodeného L. a znalca MUDr. Jančiara. Ostatné dôkazné prostriedky a dôkazy z nich vyplývajúce súd v odôvodnení rozsudku v podstate nevyhodnotil, resp. ich vyhodnotil v rozpore s ich samotným obsahom (napr. znalecký posudok doc. MUDr. Krajčoviča, výpoveď svedkyne Mgr. J.). V prejednávanej veci podľa obžalovaných bolo možné bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že poškodený 11.3.2014, ako aj niekoľko dní predtým požil alkoholické nápoje vo väčšom množstve napriek svojej duševnej chorobe. Z výpovede poškodeného tiež vyplývalo, že predpísané lieky z dôvodu svojej duševnej choroby dlhodobo neužíval. Dňa 11.3.2014 poškodený L. asi o 16.45 hod. prišiel do pohostinstva Rybka. V tomto pohostinstve vykonávala obsluhu svedkyňa G.. Svedkyňa vypovedala, že L. prišiel do pohostinstva pod značným vplyvom alkoholu. L. sa dostal do konfliktu s inými hosťami, vulgárne nadával G. a dal mu viac silných faciek. L. neskôr zobral do rúk stôl a chcel ho hodiť do hostí. Pritom však neudržal rovnováhu a spadol na zem. L. potom zobral do rúk lavicu, ktorú tiež chcel hodiť do hostí, ale spadol na zem. Svedkyňa chcela privolať políciu, ale L. jej vytrhol z ruky telefón, z celej sily ho hodil na barový pult, pričom sa telefón rozbil. Svedkyňa potvrdila, že menovaný sa správal agresívne, nepríčetne. Vôbec nevedela, čo možno od neho ešte očakávať. L. už predtým viac dní požíval alkoholické nápoje, správal sa vulgárne a agresívne. Všetci ľudia sa ho báli. V súlade s výpoveďou svedkyne G. vypovedali aj prítomní svedkovia v pohostinstve G., A. a Q.. Svedkovia G. a A. uviedli, že poškodený L. bol opitý, spadol na ľavý bok, na hlavu, aj na telo. Obžalovaní poukázali na to, že za toto konanie v pohostinstve bol L. obvinený a trestne stíhaný pre trestný čin výtržníctva. Rovnako však, ako už viackrát v minulosti bolo jeho trestné stíhanie z dôvodu nepríčetnosti vyplývajúcej z duševnej poruchy zastavené. Obžalovaní v ďalšej časti podaného odvolania uviedli, že z dôvodu správania sa poškodeného L. v pohostinstve bola na miesto vyslaná policajná hliadka. Táto hliadka po príchode do jeho trvalého bydliska z dôvodu vlastnej bezpečnosti privolala aj ďalšiu hliadku. Po príchode so súhlasom matky poškodeného, ako aj na jej vlastnú žiadosť vošli do domu, v ktorom býval poškodený. Tieto skutočnosti potvrdila aj matka poškodeného svedkyňa L.. Svedkyňa vypovedala, že do domu, v ktorom býval poškodený, vošli s jej súhlasom. Ukázala im aj jeho izbu. Svedkyňa tiež vypovedala, že jej syn poškodený L. mal v ten deň zlostné správanie a bol alergický na policajtov. Obžalovaní po vstupe do izby poškodenému oznámili dôvod ich vstupu. L. však začal byť voči nim vulgárny, agresívny a vyhrážal sa im, že má pod posteľou samopal. Vzápätí strčil ruku pod posteľ. Z obavy, že by mohol svoju vyhrážku naplniť, ako aj ochrany vlastnej bezpečnosti ho začali pacifikovať. V súlade so zákonom o policajnom

zboře na ochranu vlastnej bezpečnosti a na zabránenie poškodenému v ďalšom protiprávnom konaní použili donucovacie prostriedky. Poškodeného L. zvalili z postele na zem na brucho a napriek jeho odporu sa mu pokúšali spútať ruky. L. sa naďalej správal agresívne a kopal. Z tohto dôvodu požiadali jeho matku, aby im priniesla opasok. Svedkyňa vo svojej výpovedi potvrdila, že po tom, ako policajti zhodili jej syna z postele, podala im dva opasky, aby mu mohli zviazať nohy. Aj táto časť výpovede svedkyne L., ktorú sa v neskorších výpovediach pokúšala meniť, svedčila o tom, že poškodený bol v uvedený deň agresívny a v agresívnom správaní pokračoval aj pri ich zákroku v rodinnom dome. Svedkyňa L. vo svojej výpovedi zo 14.10.2014, ktorú sa tiež snažila zmeniť uviedla, že nevidela, že by jej syna H. policajti udreli do tváre. Z dôvodu duševnej poruchy poškodeného a jeho správania vyžiadali príchod rýchlej zdravotnej pomoci. Pracovníci tejto služby po príchode zistili, že L. je pod vplyvom alkoholu, vulgárny a agresívny. Svedkyňa Mgr. J., záchranárka, vypovedala, že L. po jej príchode mal okolo nosa zaschnutú krv. Správal sa k nim agresívne, bol vulgárny, opľul ju i ostatných a hádal sa so svojou matkou. Z dôvodu jeho správania sa rozhodla, že ho ošetrí v sanitke. V rámci vyšetrenia nebol opuchnutý, nemal na tvári podliatiny, ale javil známky značnej opitosti. Rovnaké skutočnosti ako svedkyňa J. potvrdil aj svedok W., vodič sanitky. Svedok vypovedal, že poškodený mal vypité, bol agresívny, mal škrabanec na brade, z ktorého mu tiekla krv. Krv mal aj na nose. Svedkyňa Mgr. J. rozhodla, že L. bude prevezený a odovzdaný do starostlivosti psychiatrického oddelenia, pretože nebol dôvod na vykonanie jeho ošetrovania na traumatológii. Svedkyňa tiež potvrdila, že L. bol pri ošetrovaní pri plnom vedomí, nesťažoval sa na nejaké bolesti a mala z neho strach. Všetky tieto skutočnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov boli v zjavnom rozpore s výpoveďou poškodeného, ktorý vypovedal, že 11.3.2014 nebol opitý, v pohostinstve Rybka neudrel G., telefón svedkyne G. sa mu len vyšmykol z ruky a stôl v pohostinstve iba buchol o zem. Poškodený ani v jednej zo svojich výpovedí neuviedol, že by mu zranenia, ktoré mu ošetrovali až 13.3.2014, spôsobili policajti. Obžalovaní k tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedli, že ani v jednom štádiu trestného konania nespochybovali, že proti poškodenému z dôvodu jeho správania museli použiť donucovacie prostriedky, teda istú formu a druh fyzického násillia na zabránenie mu v ďalšom agresívnom konaní. Vôbec nespochybovali, že pri tomto zákroku mohol poškodený L. utrpieť nejaké zranenia, napríklad poškrabanie brady, hoci ani táto skutočnosť nebola potvrdená žiadnym reálnym dôkazom. V pozícii obžalovaných nemali možnosť bez existencie ďalších dôkazov preukázať, kedy a kde mohol poškodený utrpieť zranenia. Počas súdneho konania sa však jednoznačne preukázalo, že zranenia, ktoré mal poškodený L. utrpieť, nemal v čase po vykonaní ich služobného zákroku a ani v čase, keď bol pracovníkmi RZP odovzdaný do lekárskej starostlivosti na psychiatrickom oddelení. Na preukázanie týchto tvrdení boli z ich strany navrhnuté viaceré dôkazné prostriedky. Súd prvého stupňa ich však nevykonal. Z týchto dôkazov však bolo možné ustáliť záver, že poškodený pri jeho privezení na psychiatrické oddelenie zranenia, ktoré boli zistené až o dva dni, nemal. Obžalovaný poukázal aj na výpoveď svedkyne Mgr. J., ktorá vypovedala, že išlo o jeden z výjazdov RZP, ktoré človek nechce nikdy zažiť. Poškodený L. bol agresívny a správal sa strašne. Pri vyšetrovaní zistila, že je orientovaný a nemal poruchu vedomia. Bolesti udával len v oblasti horných končatín, kde mal nasadené putá. Inú bolesť neudával. Zistila povrchovú ranu v oblasti zápästia, kde boli založené putá, tržnú ranu vo veľkosti asi 1 cm na brade a krvácanie z nosných dierok, ktoré bolo zastavené. Iné vonkajšie poranenia nezistila. V opačnom prípade by to uviedla v zázname. Ak by mal poškodený vážne poranenia tváre, napríklad zlomenú sánku, nadočnicový oblúk a pod. bol by hospitalizovaný na traumatologickom oddelení. Poškodený takéto zranenia nemal. Preto sa ho rozhodli transportovať na psychiatrické oddelenie. Poškodeného na psychiatrickom oddelení preberal MUDr. D.. Najskôr si ho prevzal až potom podpísal záznam o prevzatí. Záznam podpísal s uvedením „iné zranenia nenachádzam“. V čase prevzatia poškodeného MUDr. D. mal pacient zastavenú epistaxu, mal krvavé pod nosom a krvavú bradu. Opuch celej tváre určite nemal, lebo by to bolo v zázname uvedené. Svedkyňa tiež vypovedala, že pacienta vyšetrovala od hlavy po päty rukami. Vyšetrovala ho hmatom, aby zistila bolestivosť krepitácie. Ak by mal pacient zlomeninu, dala by sa nahmatať. Nevedela uviesť, aké zranenia boli L. diagnostikované v priebehu ďalších troch dní. Pohmatom vyšetrovala aj tvár poškodeného. Ak by mal poškodený bolesť sánky, tak by to bola napísala do záznamu. Obžalovaní skonštatovali, že Mgr. J. bola nestrannou svedkyňou. Jej úlohou v danom prípade bolo vykonať prvotné vyšetrovanie a ošetrovanie poškodeného. Tvrdenie svedkyne, že poškodený okrem ňou uvádzaných zranení žiadne iné nemal, bolo podľa názoru obžalovaných nespochybniteľné. Výpoveď svedkyne navyše potvrdzoval aj záznam o zhodnotení zdravotného stavu osoby. Svedkyňa Mgr. J. ako odovzdávajúca a MUDr. D. ako preberajúci lekár zhodne podpísali a potvrdili jeho obsah. Z uvedeného záznamu bez akýchkoľvek pochybností vyplývalo, že poškodený nemal v čase jeho odovzdania do odbornej starostlivosti psychiatrického oddelenia zranenia, ktoré u neho boli neskôr 13.3.2014 konštatované. Svedok MUDr. D. napriek existencii už uvedeného záznamu, ktorý podpísal, v svedeckej výpovedi už popisoval aj také zranenia

poškodeného, ktoré sa v písomnom zázname neobjavovali. Obžalovaní poukázali na to, že išlo o lekára psychiatrického oddelenia, na ktorom podľa ich názoru boli poškodenému spôsobené neskôr zistené zranenia. V týchto súvislostiach poukázali na to, že ak by MUDr. D. už od 11.3.2014 vedel, že poškodený L. bol vážne zranený, prečo by až do 13.3.2014 nezabezpečil jeho odborné vyšetrenie a odbornú starostlivosť, ktorá mu mala byť poskytnutá na iných oddeleniach nemocnice. Tvrdenie tohto svedka, resp. jeho nadriadenej primárky, že 12.3.2014, teda na druhý deň z dôvodu iného lekárskeho zákroku, nemohol byť poškodený vyšetrený na traumatológii, vyznievalo absolútne nepresvedčivo. Vyznieva nepresvedčivo aj preto, lebo 13.3.2014 vyšetrenia L. nere realizovali príslušné oddelenia nemocnice na vyšetrenie a ošetrovanie jeho zdravotného stavu. Obžalovaní uviedli, že ich konštatovanie potvrdil aj renovovaný znalec z odboru súdneho lekárstva doc. MUDr. Jozef Krajčovič, PhD. Tento znalec vykonáva súdnolekársku činnosť ako znalec 35 rokov. Vznikli vážne pochybnosti, prečo by poškodený ako pacient pri takomto type poranení nebol riešený urgentne, ale až po dvoch dňoch. Psychiatrické oddelenie pritom malo k dispozícii viacero možností, napríklad prenosný röntgen alebo mohli zavolať špecialistu. Ak by zranenia existovali už v čase privezenia poškodeného do nemocnice, tak Mgr. J., ako aj psychiater mohli pohmatom zistiť, že kosť je posunutá. V čase ich vyšetrení už príznaky museli byť zrejmé. V písomnej správe sa však takéto zranenia vôbec neuvádzali. Výhovorky, že na traumatológii mali urgentný príjem, neobstoja. Všetky osoby, ktoré odovzdávajú a preberajú pacienta sú povinné opísať jeho zdravotný stav, všetky poranenia. Tieto povinnosti sa týkajú aj lekára, ktorý pacienta preberá. Znalec konštatoval, že preberajúci lekár podpísal záznam s údajom „iné zranenia nenachádzam“. Poškodenému bola až na tretí deň hospitalizácie zistená dvojitá fraktúra lícnej kosti. Uvedené zranenie je neprehliadnuteľné. Opuch zlomeniny lícnej kosti býva veľký. Prepadnutie lícnej kosti znamená, že je dislokovaná, vpáčená. Pri odbornom ošetrovaní poškodeného v Martine kosť museli vytriahnuť do pôvodnej polohy. V tejto časti znalec taktiež potvrdil, že by tam bol evidentný schodík, čo by bolo zreteľné a pohmatom by sa zistilo vpáčenie kosti. Znalec Doc. MUDr. Krajčovič, PhD. nevyvylúčil vznik týchto zranení ani pádom, jediným úderom, resp. údermi. Znalec nemohol síce vylúčiť ani to, že zranenie poškodený utrpel pri zásahu policajtov. Pri tejto variante však znalec uviedol, že je pri nej veľa pochybností. V súdnom konaní prokurátorom pribratý znalec MUDr. Jančiar uviedol, že ak nie je posunutá zlomenina jarmovo - čelustného oblúku, zlomenina orbity, pohmatom sa nezistia tieto zranenia. Neošetrenie poškodeného dva dni v nemocnici vysvetlil tak, že prioritou bola psychiatrická diagnóza. Pri uvedených zraneniach nebolo potrebné pacienta dva dni ošetriť, lebo nebol ohrozený na živote. Na základe týchto záverov podľa obžalovaných vznikla úplne legitímna otázka, ako sa znalec oboznámil s celkovou dokumentáciou veci, pretože z lekárskeho správ nepochybne vyplývalo, že poškodenému v Martine pri operačnom zákroku vyťahovali zlomenú lícnu kosť do pôvodnej polohy. Závery znalca MUDr. Jančiara tak boli v príkrom rozpore s tvrdeniami všetkých ošetrojúcich lekárov, okrem lekárov psychiatrického oddelenia. Všetci ošetrojúci lekári totiž konštatovali, že išlo o vážne zranenia nepochybne ohrozujúce život a zdravie poškodeného. O tom svedčil aj urgentný výkon všetkých potrebných vyšetrení, ktoré boli vykonané 13.3.2014. Obžalovaní poukázali aj na výpoveď svedka H. L. st., otca poškodeného. Svedok podal 14.3.2014 sťažnosť na políciu s tým, že ju podáva v deň, keď zistil, že jeho syn utrpel zranenia. Obsah jeho výpovede vzbudzuje otázky, prečo mu táto skutočnosť lekármi nebola oznámená skôr. K tomu len treba podotknúť, že svedok postupne menil svoje výpovede ohľadom času, keď mu bolo oznámené, že jeho syn utrpel zranenia. Obžalovaní v podanom odvolaní ďalej uviedli, že odsudzujúci rozsudok musí byť založený na jednoznačnom zistení a závere, že konkrétny skutok sa stal a spáchal ho konkrétny páchatel. V prípade akýchkoľvek pochybností, ktoré neumožňujú vysloviť takýto záver, je nevyhnutné tieto pochybnosti vždy vyhodnotiť v prospech obžalovaného. Odsudzujúci rozsudok nemôže byť založený len na hypotézach a domnienkach. V prejednávanej veci boli na jednej strane zadovážené dôkazy vyplývajúce z výpovedí nestranných svedkov a znalca doc. MUDr. Jozefa Krajčoviča a na druhej strane dôkazy vyplývajúce z dvoch výpovedí lekárov psychiatrického oddelenia, o ktorých objektivite možno pochybovať z dôvodu pretrvávajúceho podozrenia o príčine vzniku zranení poškodeného. Obžalovaní poukázali aj na obsah znaleckých posudkov poškodeného v iných trestných veciach. Znalecké posudky konštatovali, že u poškodeného sa z dôvodu jeho duševnej poruchy, v nadväznosti na požívanie alkoholických nápojov prejavovali poruchy vnímania i myslenia a bludné vnímania. To v podstate zodpovedalo jeho nepravdivým a nepresným údajom poskytnutých v jeho výpovediach. S tým korešpondovalo aj vyjadrenie primárky psychiatrického oddelenia MUDr. C., ktorá poškodeného prvýkrát videla až 13.3.2014, hoci podpísala prijímací protokol z 11.3.2014. Primárka uviedla, že poškodený bol počas hospitalizácie verbálne agresívny, vyhrážal sa personálu a oplŕoval ho. Pod vplyvom alkoholu v kombinácii s psychofarmakami mohol okolité dianie vnímať skreslene. Obžalovaní mali za to, že z vykonaných dôkazov nemožno jednoznačne vysloviť záver o tom, kto,

kedy a akým spôsobom spôsobil zranenia poškodenému. Na základe týchto pochybností navrhli, aby nadriadený súd zrušil napadnutý rozsudok a spod obžaloby ich oslobodil.

Obžalovaný Mgr. D. G. v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že po vykonanom dokazovaní zostalo veľa nejasností, na ktoré nedala odpoveď obžaloba, rozsudok ani jeho odôvodnenie. V priebehu celého prípravného konania podľa názoru obžalovaného nebolo náležite zvážené, že podľa informácií z pohostinstva Rybka, kde poškodený L. spáchal minimálne prečin výtržníctva a krádeže, mal pri sebe zbraň - nejaký nôž. Po príchode hliadky sa už na mieste nenachádzal, pretože ušiel. L. bol teda osobou na úteku. Poškodený a hlavne jeho matka v priebehu konania modifikovali výpovede, keď o vstupe policajtov do obydlija uvádzali nepravdivé skutočnosti. Hoci tieto skutočnosti boli podľa názoru obžalovaného na hlavnom pojednávaní vyriešené výpoveďou svedkyne L., ktorá uviedla, že zasahujúcich policajtov sama pustila do domu a ukázala im izbu, v ktorej sa poškodený nachádzal. Jej následné tvrdenia, že jej syn nebol agresívny, ale pokojne spal, resp. oddychoval boli účelové. Svedkyňa sama hľadala opasok a poskytla ho policajtom za účelom spútania a spacificovania svojho syna. Svedkyňa potvrdila, že policajti vyzvali jej syna slovami - polícia, budete predvedený na oddelenie Policajného zboru. Obžalovaný ďalej uviedol, že oprávnenosť vstupu hliadok do obydlija potvrdil na hlavnom pojednávaní aj svedok Q.. Podstatným faktom v prejednávanej veci bolo, že znalecké posudky deklarovali možnosť zranení poškodeného aj jeho konaním v krčme Rybka, alebo počas jeho hospitalizácie v nemocnici. Možnosť zranení u poškodeného v týchto časových fázach jednoznačne vyplývala aj z výpovedí prítomných svedkov. Z celej dôkaznej situácie teda rezultovalo, že v prípravnom konaní nebol náležite objasnený priebeh skutkového deja. Už samotné pokyny orgánov činných v trestnom konaní navodzovali otázky z akého dôvodu nebola vykonaná rekonštrukcia skutku, resp. aspoň vyšetrovací pokus alebo prečo boli zamietnuté návrhy na vyšetrenie duševného stavu svedkyne L.. O tejto osobe sú zo spisu dostupné fakty, že sa dlhodobo lieči na psychiatrické diagnózy, spojené s nadmerným užívaním alkoholu. Obžalovaný poukázal aj na to, že prokurátor zamietol sťažnosť spoluobžalovaného I. na postup vyšetrovateľky tým, že L. síce bola na mieste činu, ale priebeh skutku nesledovala. Potom je však na zamyslenie, prečo ju obžaloba zradila medzi svedkov prípadu, ktorý mali podstatným spôsobom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Obžalovaný dal rovnako do pozornosti súdu nezákonné vykonanie rekognície v prípravnom konaní v rozpore s ustanovením § 126 ods. 3 Tr. por. Tvrdenia prokurátora prednesené v záverečnej reči obžalovaný považoval za čisto hypotetické oproti stavu, ktorý vyplýval z dôkaznej situácie, ktorý výpovede údajných hlavných svedkov prípadu v podstate vyvracia. Pokiaľ išlo o konštatovanie skutkovej vety napadnutého rozsudku, že obžalovaní sa bez zákonného dôvodu rozhodli obmedziť osobnú slobodu poškodenému, tak tieto skutočnosti boli vyvrátené výpoveďou obžalovaných i svedkyne L.. L. vypovedala, že sa bála, pretože nevedela čo môže jej syn urobiť druhému synovi, a preto pustila policajtov do svojho rodinného domu. Svedkyňa však kamuflovala, keď na hlavnom pojednávaní uviedla, že jej syn v žiadnom prípade nebol pod vplyvom alkoholu. Obhajoba na tieto skutočnosti poukázala v písomnom vyjadrení už z 19.4.2017 (odseky 5 a 6). Takéto závery vyplynuli aj z vyluchu Mgr. D., riaditeľa OO PZ Liptovský Mikuláš. Obžalovaný rovnako namietal aj odmietnutie návrhu na doplnenie dokazovania okresným súdom podľa § 272 ods. 3 Tr. por. Vyjadril počudovanie nad tým, prečo nebol vykonaný vyluch svedkyne MUDr. C., primárky psychiatrického oddelenia, keď bolo preukázané, že mala prepisovať záznamy o hospitalizácii poškodeného L.. Konfrontácia medzi otcom poškodeného a ošetrojúcim lekárom MUDr. D. by zase preukázala, ktorí z týchto svedkov uvádzal nepravdivé skutočnosti. Okresný súd tieto dôkazy nevykonal a v odôvodnení napadnutého rozsudku, vzal tieto pochybné svedecké výpovede z prípravného konania do úvahy. Prvostupňový súd tak svojím postupom porušil jeho právo na obhajobu. Obžalovaný v ďalšej časti odvolania poukázal aj na ustanovenia § 20 Tr. zák. o spolupáchateľstve. V trestnom konaní nebolo jasne a zrozumiteľne ustálené konanie každého z príslušníkov polície a konkretizované konanie každého jedného z nich k údajnému porušeniu právnych predpisov. Vôbec nebol jednoznačne ujasnený odôvodnený podiel každého z obžalovaných na spôsobených a konštatovaných zraneniach údajného poškodeného. Rovnako bola v konaní prehliadnutá skutočnosť, že matka poškodeného sama vyzvala príslušníkov polície k vstupu do domu s odôvodnením, že sa sama bojí jeho konania, lebo je veľmi agresívny. Tvrdenia obžaloby preto označil len za domnienky. Prokurátor bral do úvahy výpovede poškodeného a jeho matky. Je však potrebné upozorniť na konfabulácie v ich výpovediach. Svedkyňa L. vypovedala, že jej syn v izbe počúval jemnú indiánsku hudbu. V ďalšej výpovedi uviedla, že ležal na posteli so slúchadlami na ušiach, a teda nemohla vedieť čo počúva. Svedkyňa raz vypovedala, že z fyzických útokov nič nevidela. Inokedy, že videla všetko, alebo len časť. Jej výpoveď preto nebolo možné považovať za vierohodnú. Obžalovaný ďalej poukázal na to, že v čase údajného útoku sa ani nenachádzal v miestnosti. V tom čase telefonicky zabezpečoval príchod záchranárov a nachádzal sa

mimo miesta údajného útoku. Jeho účasť bola preukázaná len pri začiatku skutkového deja, kedy mal agresívnemu L. pridržovať nohy, aby bol fyzicky stabilizovaný a ďalej nenapádal zakročujúcich policajtov. Kvalifikácia skutkov v obžalobe údajne spáchaných v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. preto nespĺňala požiadavky zákona. Obžalovaný ďalej poukázal aj na rozpornosť v znaleckom posudku MUDr. Karola Dokuša. Znalec z odboru zdravotníctva totiž uviedol, že pri spracovaní znaleckého posudku vychádzal zo zdravotnej dokumentácie poškodeného G. H.. Takýto znalecký posudok bol nezákonným dôkazom. Obsah výpovede svedka Q., ktorý vypovedal na požiadanie matky poškodeného, s ktorou má viac než len nájomný a priateľský vzťah, obžalovaný považoval za „zlatý kliniec dokazovania hraničiaci s normami trestného práva“. Obžalovaný ďalej poukázal aj na výpoveď svedkyne Mgr. J. z RZP. Z jej výpovede jasne vyplývalo, že zranenia opísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku L. pred prijatím na psychiatrické oddelenie nemal. Obžaloba preto nemohla argumentovať, že zranenia spôsobili obžalovaní. Prijímajúci lekár na psychiatrickom oddelení písomne potvrdil, že iné zranenia na poškodenom sa nenachádzali. Z praxe je pritom zrejmé, že lekári z rôznych kliník jednej nemocnice nikdy nepôjdu proti sebe. Bolo teda nepravdepodobné, aby pripustili, že k zisteným zraneniam poškodeného mohlo dôjsť pri hospitalizácii na konkrétnej klinike. V napadnutom rozsudku vôbec neboli vyhodnotené písomné dôkazy, podľa ktorých zranenia poškodeného jednoznačne nemohli byť spôsobené činnosťou zasahujúcich hliadok. Tieto písomné dôkazy tieto fakty nielenže neosvedčujú, ale doslova vyvracajú. Pokiaľ išlo o výpoveď svedka L. staršieho, obžalovaný poukázal na to, že jeho výpoveď je účelová. Jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní odporuje výpovedi z prípravného konania, aj skutočnostiam uvedeným v trestnom oznámení zo 14.3.2014. Na hlavnom pojednávaní tento svedok pod prisahou tvrdil, že syna videl so zraneniami v deň hospitalizácie krátko po osemnástej hodine, pričom v trestnom oznámení uviedol, že bol o hospitalizácii informovaný až dňa 14.3.2014 o 8.00 hod., a to vyrozumiením od lekára psychiatrickej ambulancie. Toto potvrdil aj lekár MUDr. N. D. na hlavnom pojednávaní. Výpoveď lekára MUDr. D. z psychiatrického oddelenia bola v rozpore s výpoveďou svedkyne J. a jej kolegu z RZP. Závažnou skutočnosťou bo tiež fakt, že ako lekár nespĺnil zákonom stanovenú povinnosť a spáchanie trestného činu neoznámil orgánom činným v trestnom konaní. Svedok MUDr. N. D. potvrdil v zápisoch o prevzatí pacienta k hospitalizácii z 11.3.2014, že „iné zranenie nenachádzam“. Zo znaleckého posudku znalca doc. MUDr. Jozefa Krajčoviča, PhD. z Ústavu súdneho lekárstva medicínskych expertíz JLF UK a UNM v Martine vyplývalo, že obžalovaným nebolo možné jednoznačne preukázať, že zranenia popísané v obžalobe mali jednoznačne a nespochybniteľne vzniknúť pri ich služobnom zákroku. Znalec doslovne uviedol, že H. L. v dôsledku jeho duševnej poruchy predstavoval v čase prepuknutia jej manickej fázy nebezpečenstvo pre svoje okolie aj pre seba s prejavmi neovládanej hrubej fyzickej agresivity, ktorej bolo treba čeliť dostupnými prostriedkami, a to zásahom príslušníkov Policajného zboru. Takýto pacient je vystavený riziku, že môže pri takomto zásahu sám utpieť poranenie. Znalec jednoznačne dospel k nesprávosti postupu lekárov v nemocnici pri diagnostikovaní úrazov, ktoré mali poškodenému údajne spôsobiť. K analogickým záverom dospel aj znalec MUDr. Jančiar. Obžalovaný poukázal aj na to, že usvedčovať ho mal jedine samotný poškodený H. L.. Jeho výpoveď bola však nevierohodná. Okrem jeho výpovede neexistuje žiadny iný priamy dôkaz. Výpoveď jeho matky, svedkyne L. taktiež nebolo možné považovať za nezaujatú a dôveryhodnú. Svedkyňa jednoznačne nevypovedala o všetkých skutočnostiach. Išlo o výpoveď z tzv. druhej ruky. Obžalovaný v ďalšej časti odvolania uviedol, že na naplnenie skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa ustanovenia § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. nepostačuje len zistenie, že verejný činiteľ vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, ale zároveň vyžaduje, aby verejný činiteľ konal v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Uvedený motív ako zložka subjektívnej stránky konania páchatel'a, ktorý iniciuje jeho konanie, musí byť preukázaný. V odôvodnení napadnutého rozsudku sa však preukázanie takéhoto úmyslu nenachádza. Súd sa síce odvolal na služobné záznamy spísané vo veci, ale takéto pochybenie by bolo podľa obžalovaného možno vyhodnotiť maximálne len ako disciplinárne previnenie, ktoré nemalo nič spoločné s ustálením jeho viny. Obžalovaný ďalej poukázal aj na ustanovenia § 8 ods. 1, § 17 ods. 1, § 52 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Tieto ustanovenia neboli súčasťou uznesenia o vznesení obvinenia, ale boli už súčasťou skutkovej vety napadnutého rozsudku. Obžaloba tiež neobsahovala odôvodnenie, pretože sa nevykonalo vyšetrovanie podľa § 235 písm. d) Tr. por. V rámci kontradiktórnosti konania však bolo potrebné objasniť zo strany prokuratúry, aké konanie sa teda voči obžalovaným viedlo. V konaní nebola naplnená a preukázaná objektívna ani subjektívna stránka žalovaných trestných činov. Napriek vykonaniu množstva dôkazov žiadny z nich nepreukazoval, že by mal úmysel spôsobiť škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Rovnako nebolo preukázané, že by mohol akýmkoľvek spôsobom spôsobiť poškodenému zranenie alebo akúkoľvek škodu vo forme ublíženia na zdraví. Dôkazná situácia jasne hovorila v jeho prospech, lebo v čase údajného útoku a páchania skutku

sa na mieste, na ktorom k nemu malo údajne dôjsť, ani nenachádzal. Z tohto dôvodu mu pôvodne ani nebolo vznesené obvinenie, čo neskôr dozorujúci prokurátor svojim pokynom zmenil bez logického a právneho odôvodnenia. V prípravnom konaní bolo nevyhnutné objasňovať aj skutočnosti subjektívnej povahy významné pre právny záver o zavinení. Výsledky vyšetrovania dostatočne ani neodôvodňovali jeho postavenie pred súd. Z týchto dôvodov obžalovaný označil napadnutý rozsudok za nezákonný a odporujúci základným princípom spravodlivého konania. Poukázal pritom na to, že každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v čo najkratšom čase. Obžalovaný tiež vyzdvihol hodnotenie svojej osoby. Obvinenie mu bolo vznesené v hodnosti práporčík bakalár dňa 30.1.2015. Od 1.1.2016 bol ustanovený do funkcie staršieho referenta povereného policajta a povýšený do hodnosti nadporučíka. Ukončil vysokoškolské vzdelanie na Akadémii Policajného zboru. Vzorne sa stará o rodinu a má dve dcéry. Počas výkonu služby bol štrnásťkrát disciplinárne odmenený peňažným darom a nebol disciplinárne potrestaný. To hodnotenie samozrejme nemá súvis s ustálením jeho viny alebo nevinu, ale svedčí o povahe jeho osoby. Z týchto dôvodov požiadal nadriadený súd, aby citlivo vyhodnotil všetky vyššie uvedené skutočnosti a navrhol, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Prokurátor v písomnom vyjadrení k odvolaniam obžalovaných uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny a zákonný. Predmetom rozhodovania bola adekvátnosť, či neadekvátnosť časovania a intenzity pacifikácie poškodeného, ktorý je nepochybne konfliktnou osobou, čo však neopravňovalo formálne ani vecne na takýto exces a neprimeranosť zásahu. Podľa názoru prokurátora relevantné znalecké aj ostatné dokazovanie jasne preukázalo, že inkriminované zranenia nevznikli ani pred zásahom obžalovaných (keď poškodený sám sa choval agresívne v pohostinstve) a ani potom (počas následnej hospitalizácie na psychiatrickom oddelení). Z hľadiska spoluzavinenia bolo pravdou, že sa nepodarilo ustáliť v skutkovej vete detailne priebeh samotného ataku na poškodeného, čo sa týkalo individualizácie delby úloh. To však vzhľadom na celkové okolnosti „trestnej výpravy“, kedy aj tí z obžalovaných, ktorí možno neparticipovali priamo údermi a kopmi, ale len pridržiavaním poškodeného, prípadne len privieraním dverí tak, aby matka nemohla vidieť, čo sa presne v izbe deje, podľa jeho názoru minimálne vo forme uzrozumenia participovali na protiprávnom konaní ako spolupáchatelia. K námietke obhajoby ohľadom nejasnosti k aplikácii ustanovenia § 235 písm. d) Tr. por. uviedol, že ak sa vo veci konalo vyšetrovanie obžaloba musí obsahovať aj odôvodnenie obžalobného návrhu a ak sa konalo vo veci skrátené vyšetrovanie obžaloba neobsahuje odôvodnenie. Avšak ani vo všeobecnosti ani v akomkoľvek inom prípade, ak by obžaloba mala obsahovať odôvodnenie, jeho absencia, resp. úroveň nebola sama osebe atribútom narušujúcim aspekt kontradiktórnosti konania. Údaj v znaleckom posudku MUDr. Dókuša o tom, že podkladmi k vypracovaniu jeho znaleckého posudku bola zdravotná dokumentácia poškodeného H. bola iba obyčajnou písárskou chybou.

Obžalovaný Mgr. D. G. k vyjadreniu prokurátora písomne uviedol, že podľa prokurátora sa nepodarilo ustáliť v skutkovej vete detailne samotný priebeh ataku na poškodeného, čo sa týka individualizácie delby útoku. Toto jeho vyjadrenie negovalo konštatovanie o zákonnosti a správnosti napadnutého rozsudku. Obžaloba bola podaná predčasne, čím bol porušený jeden zo základných princípov spravodlivého procesu, a to právo na obhajobu. Poukázal na to, že vykonané dôkazy pripustili dve protichodné verzie skutkového deja. Zistenie skutkového stavu však vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodovanie bola spoľahlivo objasnená a preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. V tomto prípade mal byť aplikovaný princíp, podľa ktorého nedokázaná vina, má rovnaký význam ako dokázaná nevina.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní obžalovaných preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaní podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom mal na zreteli povinnosť prihliadnúť aj na chyby, ktoré odvolaniami neboli vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenými osobami a sú dôvodné.

Odvolací súd po preskúmaní predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že prvostupňový súd v konaní nepostupoval celkom v súlade so zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci uvedenou v § 2 ods. 10 Tr. por., keď na hlavnom pojednávaní, vychádzajúc z ustanovenia § 2 ods. 11 Tr. por. postupom podľa § 264 ods. 1 Tr. por. neprečítal časť skoršej výpovede svedkyne L. z 5.5.2014 a 14.10.2014.

Krajský súd preto na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach obžalovaných podľa § 326 ods. 5 Tr. por. doplnil dokazovanie a prečítal časť z týchto skorších výpovedí svedkyne a prečítal aj uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2Nt/11/2019 z 22.5.2019 o zmene psychiatrickej liečby na formu ústavnú poškodeného L. predložené v odvolacom konaní.

Okresný súd okrem tejto nesprávnosti postupoval inak v konaní podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku a objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovaným, ako aj okolnosti svedčiace v ich prospech, pri zachovaní možnosti uplatnenia ich práv na obhajobu. Nadriadený súd sa stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania a to osobný výsluch svedkyne MUDr. C., primárky psychiatrického oddelenia, konfrontáciu medzi svedkami MUDr. D., lekárom psychiatrického oddelenia a H. L. st., otcom poškodeného, vyžiadať správu od Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o výsledku prešetrenia postupu rýchlej zdravotnej pomoci (ďalej len RZP) z 11.3.2014, vyžiadať zdravotnú dokumentáciu vzťahujúcu sa na hospitalizáciu poškodeného a správy z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Liptovský Mikuláš o počte a výsledku trestných konaní vedených voči poškodenému L.. Súd prvého stupňa v tejto časti napadnuté rozhodnutie primerane a dostatočne odôvodnil, nadriadený súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku v tejto časti v celom rozsahu stotožnil, a preto naň v zásade odkazuje.

V posudzovanej trestnej veci prvostupňový súd uznal obžalovaných I., C., D. a G. za vinných v podstate na tom skutkovom základe, že 11.3.2014 v čase približne o 17.00 hod., kedy boli velení v dennej hliadkovej službe Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš, bez zákonného dôvodu a vedomia príslušného povereného príslušníka OO PZ Liptovský Mikuláš sa rozhodli obmedziť osobnú slobodu H. L., nar. X.X.XXXX, v mieste jeho trvalého bydliska, kde sa v tej dobe už zdržiaval a ktorý bol podozrivý z predchádzajúceho výtržnickeho konania v pohostinstve Rybka v Z. H., a to napriek tomu, že mali vedomosť o tom, že L. je v podnapitom stave, v ktorom býva agresívny, pričom vošli do rodinného domu patriaceho T. L., matke H. L., prešli do izby, kde L. počúval hudbu a tohto vyzvali, aby ich nasledoval na policajný útvar, potom, čo L. reagoval na ich výzvu agresívne, vyhrážal sa im postrieľaním a snažil sa ich zastrašiť použitím zbrane, obžalovaní voči nemu použili hmaty a chvaty sebaobrany, založili mu putá na ruky, opaskom mu zviazali nohy, pričom ho viackrát päťou udreli a kopli do oblasti tváre, ako i iných častí tela, pričom v dôsledku tohto konania mu spôsobili zranenia, a to trieštivú zlomeninu bočnej steny ľavej očnénice, trieštivú zlomeninu prednej a vonkajšej bočnej steny ľavej čelustnej dutiny s krvácaním, dvojnásobnú zlomeninu zygomatického oblúka vľavo, zlomeninu nosných kostí, otras mozgu, pomliaždenie oboch predlaktí s krvácaním navonok, poškodený bol neodkladne prevezený rýchlou zdravotnou pomocou na ošetrovanie do Liptovskej nemocnice s poliklinikou v Liptovskom Mikuláši, kde bol hospitalizovaný do 19.3.2014, pričom zranenia si vyžiadali liečenie v trvaní 3 až 4 týždne, počas ktorých bol obmedzený obvyklý spôsob jeho života, týmto konaním obžalovaní ako policajti porušili ustanovenia § 8 ods. 1, § 17 ods. 1, § 52 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a § 48 ods. 1, ods. 3 písm. a), g) zák. č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku, podaných odvolaní obžalovaných i vyjadrenia prokurátora však nadriadený súd dospel k záveru, že okresný súd nepostupoval správne, keď obžalovaných uznal za vinných, pretože ich mal spod obžaloby prokurátora oslobodiť. Okresný súd dospel k takémuto nesprávnemu rozhodnutiu, lebo nevykonal všetky dostupné dôkazy predložené v spise a nepostupoval v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej sa majú všetky vykonané dôkazy hodnotiť nielen jednotlivo, ale aj v ich súhrne.

V prvej časti skutkovej vety súd prvého stupňa dospel k záveru, že obžalovaní ako policajti Obvodného oddelenia Policajného zboru velení v dennej hliadkovej službe sa bez zákonného dôvodu a bez vedomia príslušného povereného príslušníka OO PZ rozhodli obmedziť osobnú slobodu H. L. v mieste jeho trvalého bydliska, kde sa v tej dobe už zdržiaval, podozrivému z predchádzajúceho výtržnickeho konania v pohostinstve Rybka v Z. H. napriek tomu, že vedeli, že L. je v podnapitom stave, v ktorom býva agresívny.

Okresný súd v odôvodnení rozsudku k tejto časti skutkových zistení uviedol:

„Konanie obžalovaných napĺňa aj znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Zo zadovážených listinných dôkazov je preukázané, že obžalovaní v inkriminovaný deň vykonávali hliadkovú službu v pôsobnosti Obvodného oddelenia Policajného zboru Liptovský Mikuláš. Z výpovede obžalovaných je zrejmé, že sa rozhodli obmedziť osobnú slobodu poškodeného postupom v tzv. superrýchlom konaní podľa § 204 Tr. por. a to z dôvodu jeho výtržnickeho konania v pohostinstve Rybka. V prípade postupu podľa citovaného ustanovenia Tr. por. musí byť vyhotovená zápisnica o zadržaní podozrivej osoby, ktorej význam spočíva práve v tom, že preukazuje opodstatnenosť takéhoto postupu. V okolnostiach daného prípadu nie je zrejmé, v akej konkrétnej situácii predpokladanej ustanovením § 204 Tr. por., sa obžalovaní rozhodli obmedziť osobnú slobodu poškodeného, či mal byť obmedzený na osobnej slobode pri páchaní prečinu, alebo bezprostredne po ňom, resp. či išlo o realizáciu obmedzenia do 24 hodín po spáchaní prečinu po odpadnutí prekážky jej bezprostredného zadržania. Keďže súčasťou spisu nie je zápisnica o zadržaní je dôvodné usudzovať, že obžalovaní v skutočnosti nepostupovali podľa tzv. superrýchleho konania. Postup podľa tohto konania nie je preukázaný ani obsahom procesných úkonov vykonávaných povereným príslušníkom Policajného zboru (PZ) Mrázom, ktorý objasňoval konanie poškodeného v pohostinstve Rybka. Vo svetle okolností prípadu by bolo možné v teoretickej rovine uvažovať o postupe podľa § 204 Tr. por. pri zadržaní podozrivej osoby po odpadnutí prekážky do 24 hodín po spáchaní trestného činu. Obžalovaní si museli byť vedomí (na základe informácií získaných v pohostinstve Rybka), že poškodený je pod vplyvom alkoholu, a práve tento jeho stav neumožňoval vykonať procesné úkony po jeho zadržaní. Bol teda dostatok časového priestoru na realizáciu týchto úkonov na druhý deň. Zákonné podmienky na postup podľa 204 Tr. por. neboli splnené ani z ďalších dôvodov. Skrátene vyšetrovanie aj podľa § 204 Tr. por. môže vykonať len poverený príslušník PZ. Vyhláška Ministerstva vnútra Slovenskej republiky platná a účinná v čase vykonania služobného zákroku síce oprávňovala aj policajtov služby poriadkovej polície vykonať zadržanie podľa § 85 ods. 1 Tr. por., policajti však môžu takto postupovať bez vedomia orgánu činného v trestnom konaní len vtedy, ak vec neznesie odklad. Táto podmienka v danej veci nebola splnená, keďže obžalovaní vedeli, že poškodený sa nachádza vo svojom obydli. Poverený príslušník PZ, ktorý objasňoval konanie poškodeného v pohostinstve nemal vedomosť o tom, že sa voči H. L. ako osobe podozrivej, postupovalo podľa § 204 Tr. por. V skutočnosti dôvodom vstupu obžalovaných do obydli poškodeného nebol zámer obmedziť ho na osobnej slobode, ale vyžiadať jeho vysvetlenie k výtržnickeho konaniu v pohostinstve, čomu korešponduje aj obsah úradného záznamu spísaného obžalovanými 11. 3. 2014. Prekážkou postupu podľa § 204 Tr. poriadku bola nepochybne aj dlhotrvajúca duševná choroba poškodeného, ktorá si vždy vyžaduje pred vyvedením trestnoprávnej zodpovednosti vyšetrenie jeho duševného stavu, ktorý úkon pre krátkosť času nie je možné zrealizovať v superrýchlom konaní. Z výpovede obžalovaných vyplýva, že pred zákrokom mali vedomosť o agresívnom správaní sa poškodeného. V nadväznosti na uvedené skutočnosti je žiaduce vstup obžalovaných do obydli poškodeného vyhodnotiť ako neopodstatnený a nesúladný so zákonom. Zárok obžalovaných bol v rozpore s ustanoveniami zákona o Policajnom zbore, ako aj Tr. por. v ust. § 204. Zárok obžalovaných v žiadnom prípade nespĺňa atribúty zákonnosti a primeranosti. Obžalovaní bezprostredne po vstupe do izby poškodeného potom, ako ho vzhľadli (v danom čase ležal na posteli otočený smerom ku stene a bol pokojný), si museli byť vedomí skutočnosti, že v danej situácii neexistuje zo strany poškodeného nebezpečenstvo ohrozujúce život, resp. zdravie iných osôb. Súd nemal dôvod neveriť tvrdeniu obžalovaných, že poškodený počas ich zákroku bol agresívny so zreteľom na jeho duševné ochorenie v kombinácii s pozitým alkoholom, čomu nasvedčuje aj neodkladná hospitalizácia na psychiatrickom oddelení. Je však potrebné zdôrazniť, že obžalovaní mali vedomosť o agresívnom správaní poškodeného pod vplyvom alkoholu a práve táto skutočnosť ich mala zásadným spôsobom ovplyvniť pri ich rozhodovaní o vykonaní služobného zákroku a jeho priebehu. Psychický stav poškodeného, ktorý v čase vstupu obžalovaných do jeho izby nepredstavoval žiadne nebezpečenstvo si vyžadoval iné, rozhodne pokojné riešenie danej situácie, bez použitia sily. Obžalovaní ako skúsení policajti napriek výraznej fyzickej prevahe nad poškodeným pristúpili k hrubému použitiu sily, ktoré konanie nie je možné ničím ospravedlniť. Agresivita poškodeného však nastúpila až od okamihu, kedy obžalovaní použili donucovacie prostriedky. Je možné dôvodne predpokladať, že práve narastajúca agresivita poškodeného pri vykonávaní služobného zákroku a jeho aktívny odpor pri zákroku mali za následok, že obžalovaní stratili kontrolu nad vzniknutou situáciou, ktorú nezvládli. Zranenia, ktoré boli konaním obžalovaných spôsobené poškodenému, svedčia o tom, že výrazným spôsobom prekročili mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného ich služobnou činnosťou a ich konanie bola ďaleko za hranicou dovolenej činnosti. Obžalovaní konali ako verejní činitelia spôsobom odporujúcim zákonu vedení úmyslom spôsobiť H. L. škodu v podobe ujmy na jeho zdraví. Obžalovaní svojim konaním porušili ustanovenie § 8 ods. 1, § 17 ods. 1, § 52 ods. 1 Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom

zboze v znení neskorších platných predpisov, § 48 ods. 3 písm. a/, g/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. V čase spáchania skutku obžalovaní boli nepochybne v postavení verejného činiteľa, keďže boli velení v dennej hliadkovej službe OO PZ Liptovský Mikuláš, pričom konania, ktoré sa im kladie za vinu, sa dopustili v súvislosti s právomocou verejného činiteľa, ktorú však vykonávali spôsobom odporujúcim zákonu, ako je vyššie uvedené. Na základe výsledkov dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní súd nemal jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že obžalovaní vstúpili do rodinného domu č. XXX v Z. H. bez oprávnenia, keďže aj svedkyňa T. L. na hlavnom pojednávaní pripustila, že obžalovaných vpustila do domu, resp. nevzniesla žiadne námietky voči ich vstupu do obydľia. V nadväznosti na uvedené skutočnosti súd upravil skutkovú vetu v tomto smere a vypustil z opisu skutku údaj o tom, že obžalovaní vošli do domu bez riadneho súhlasu a oprávnenia. Úprava skutkovej vety nenarušuje totožnosť skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba. Všetci obžalovaní konali minimálne v nepriamom úmysle, pretože vedeli, že svojim konaním môžu spôsobiť porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom, ktorým je ľudské zdravie a riadny výkon právomoci verejných činiteľov.

Uvedené skutkové závery odporujú vykonanému dokazovaniu pred okresným súdom, doplnenému na verejnom zasadnutí odvolacím súdom.

V prvom rade nadriadený súd zdôrazňuje, že okresný súd nedostatočne prihliadol na konkrétnu situáciu, ktorú mali obžalovaní ako policajti v rámci služobnej činnosti riešiť. Obžalovaní I. a G. boli vyslaní operačným dôstojníkom do pohostinstva Rybka, kde malo dôjsť k bitke. Na mieste zistili, že podozrivý L. mal v pohostinstve pod značným vplyvom alkoholických nápojov vulgárne slovne napadnúť A., odmietnuť zaplatiť za objednané alkoholické nápoje a žiadať od iných hostí finančné prostriedky. Následne vulgárne i fyzicky - viacerými silnými fackami napadol G.. Pri dverách dvíhal masívny drevený stôl, pričom spadol na zem. Potom ako vstal zase dvíhal drevenú masívnu lavicu a snažil sa ju hodiť do prítomných hostí. L. pritom opätovne spadol na zem. Vzápätí ako čašníčka chcela volať políciu, pribehol k baru, vykopol vrátka a vytrhol jej telefón z ruky. Telefón potom hodil z celej sily o barový pult, pričom sa rozbil. Podľa svedkov sa správal ako nepričetný a následne z pohostinstva ušiel. Už v predošlé dni chodieval do pohostinstva a nosil so sebou dýku o dĺžke asi 30 cm. Hostia hovorili, že v tom období takmer trafil fľašou z piva malé dieťa v kočišku. Z týchto dôvodov bola do pohostinstva privolaná polícia. Poškodený však ušiel do svojho trvalého bydliska. O týchto skutkových okolnostiach zhodne vypovedali svedkovia B. G. - čašníčka v pohostinstve a Ing. H. A., N. Q. a C. G. - hostia v pohostinstve. Podľa znaleckého posudku č. 14/2015 a 9/2015 znalkýň MUDr. Kašparovej a MUDr. Loškovej z odvetvia psychiatrie i MUDr. Dianiškovej z odvetvia klinickej psychológie dospelých H. L. v čase stíhaného skutku trpel duševnou poruchou, a to schizofaektívnou poruchou v akútnej fáze priebehu pod manickým obrazom s poruchami v správaní, paranoidnými bludnými obsahmi, halucinatórnymi zážitkami, afektívnou instabilitou s pohotovosťou k verbálnej i brachiálnej agresivite a negativizmom. Požitý alkohol odbrzdil jeho agresívne konanie. Uznesením povereného príslušníka OO PZ Liptovský Mikuláš ČVS:ORP-279/00-LM-2014 zo 17.3.2014 bolo L. za uvedené konanie v pohostinstve vznesené obvinenie pre prečiny výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a krádeže podľa 212 ods. 2 písm. c) Tr. zák. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš sp. zn. 2Pv 193/2014 z 25.11.2014 bolo trestné stíhanie L. podľa § 215 písm. e) Tr. por. zastavené, pretože nebol v čase činu pre nepričetnosť trestne zodpovedný. Podľa záznamu o zhodnotení zdravotného stavu RZP z 11.3.2014 o ošetrení poškodeného v mieste bydliska matka L. uviedla, že štyri dni pije, neužíva lieky, aj doma je agresívny, rozbíja nábytok a vulgárne nadáva. Za asistencie štyroch príslušníkov polície bol poškodený spacifikovaný a prevezený na psychiatriu. Obžalovaní I., C., D. i G. zhodne vypovedali, že keď vstúpili do izby L. ležiac na posteli ihneď začal robiť prudké pohyby, natiahol sa rukou za posteľ s tým, že ich postrieľa samopalom, bol vulgárny a agresívny. V tom okamihu začali vykonávať služobný zákrok a použili donucovacie prostriedky. S obsahom ich výpovede v tejto časti korešpondovala aj výpoveď MUDr. D., psychiatra, ktorý vypovedal, že poškodený mu počas hospitalizácie povedal, že keď prišli za ním domov policajti ležiac na posteli im povedal, že má za posteľou zbraň. Podľa prijímacej správy z 11.3.2014 o 19.21 hod. Psychiatrického oddelenia Liptovskej nemocnice s poliklinikou v Liptovskom Mikuláši bol L. privezený RZP pre výraznú brachiálnu aj verbálnu agresivitu. Pri hospitalizovaní bol naďalej výrazne verbálne aj brachiálne agresívny, aktívne negativistický a mal odmietavý postoj k hospitalizácii.

Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2Nt/11/2019 z 22.5.2019 z inej veci bolo H. L. zmenené ochranné ambulantné psychiatrické liečenie na ústavné. Dôvodom tohto rozhodnutia bolo

napadnutie krupičky i policajta v etylickej ebriete a výraznej agresivite i informácie sestry a otca o opakovanom agresívnom správaní, iratibilite (podráždení), paranoidnom nastavení a nedodržiavaní abstinencie od psychoaktívnych látok a naordinovanej liečbe poškodeným.

Podľa § 9 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore je policajt v službe povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. Policajt aj v čase mimo služby je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok, ktorým je bezprostredne ohrozený život, zdravie alebo majetok. Služobný zákrok je zákonom ustanovená v jeho medziach vykonávaná činnosť policajta, pri ktorej sa bezprostredne zasahuje do základných práv a slobôd.

Podľa § 85 ods. 1 Tr. por., účinného do 31.12.2015 osobu podozrivú zo spáchania trestného činu môže policajt zadržať, ak je tu niektorý z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 alebo ak ide o podozrivú osobu podľa § 204 ods. 1, aj keď proti nej doteraz nebolo vznesené obvinenie. Na zadržanie je potrebný predchádzajúci súhlas prokurátora. Bez takého súhlasu možno zadržanie vykonať, len ak vec neznesie odklad a súhlas vopred nemožno dosiahnuť, najmä ak bola taká osoba pristihnutá pri trestnom čine alebo zastihnutá na úteku.

Podľa § 204 ods. 1 Tr. por. ak bola prokurátorovi odovzdaná spolu so spisom osoba, ktorá bola zadržaná ako podozrivá pri páchaní prečinu, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, bezprostredne po ňom, alebo po tom, čo odpadla prekážka jej bezprostredného zadržania najviac do 24 hodín po spáchaní prečinu a prokurátor ju neprepustí na slobodu, odovzdá ju najneskôr do 48 hodín od zadržania súdu, ktorému tiež podá obžalobu spolu so spisom. Ak prokurátor zistí dôvody väzby, súčasne navrhne, aby bol obvinený vzatý do väzby.

Podľa § 10 ods. 10 Tr. por., účinného do 31.12.2015 policajtom sa na účely tohto zákona rozumie aj príslušník Policajného zboru, ktorý nie je vyšetrovateľom Policajného zboru alebo povereným príslušníkom Policajného zboru v rozsahu určenom všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý vydá Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na vykonávanie rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní alebo v skrátanom vyšetrovaní.

Podľa § 4 písm. a), § 5 ods. 2 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 648/2008 Z. z., účinnnej do 1.8.2017 o rozsahu vykonávania rozhodnutí, opatrení a úkonov trestného konania vo vyšetrovaní alebo skrátanom vyšetrovaní policajt služby poriadkovej polície môže vykonať úkon - zadržať podozrivého podľa § 85 ods. 1 Tr. por.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení a riešenia konkrétne vzniknutej situácie podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaní ako príslušníci poriadkovej polície nielenže boli oprávnení, ale bolo ich zákonnou povinnosťou vyplývajúcou najmä z ustanovení § 9 zák. č. 171/1990 Zb. o Policajnom zbore, § 85 ods. 1, § 204 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 4 písm. a), § 5 ods. 2 vyhlášky Ministersva vnútra Slovenskej republiky č. 648/2008 Z. z. zadržať podozrivého H. L. aj bez súhlasu prokurátora, lebo vec nezniesla odklad. Obžalovaní tento postup navyše konzultovali a vykonali na základe pokynu svojho riaditeľa Obvodného oddelenia Policajného zboru, ktorý podľa čl. 25 Nariadenia prezidenta Policajného zboru o činnosti základných útvarov služby poriadkovej polície z 30.12.2013 bezprostredne riadil, organizoval, kontroloval (okrem iného) stálu službu i výkon hliadkovej služby.

Pokiaľ okresný súd dospel k skutkovému záveru, že obžalovaní sa bez zákonného dôvodu a bez vedomia príslušného povereného príslušníka OO PZ Liptovský Mikuláš rozhodli obmedziť osobnú slobodu H. L., tak dospel k tomuto skutkovému záveru v rozpore s vykonaným dokazovaním, pretože dôkazy nevyhodnotil aj v ich súhrne a v rozpore s príslušnými ustanoveniami zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a Trestného poriadku.

Obmedzenie osobnej slobody H. L. podľa nadriadeného súdu neznieslo odklad. Z obsahu a charakteru jeho konania ako podozrivej osoby, ktorého sa mal dopustiť, vyplývalo bezprostredné a veľmi vysoké nebezpečenstvo pre životy, zdravie a majetok iných osôb. L. trpel psychickou poruchou, bol značne pod vplyvom alkoholu, verbálne i brachiálne agresívny. V stave popisovanom svedkami i neskôr objektivizovanom v priebehu konania znalcami z odvetvia psychiatrie i psychológie vyplývalo, že jeho správanie bolo veľmi agresívne, nebezpečné, nevyspytateľné a spôsobilé vážne ohrozovať bližšie

neurčený počet iných osôb i ich majetok. Ak by v takejto situácii obžalovaní, ako zasahujúci príslušníci Policajného zboru vyslaní na miesto činu operačným dôstojníkom nekonali, vystavili by sa naopak porušeniu služobných povinností, prípadne trestnému stíhaniu, najmä ak by sa L. v takomto stave dopustil ďalšieho protiprávneho konania, aj s možnými oveľa závažnejšími následkami, najmä na živote a zdraví iných osôb. Konanie obžalovaných v podobe obmedzenia osobnej slobody L. teda plne zodpovedalo konkrétnej vzniknutej situácii, okolnostiam prípadu, povahe osoby i aktuálnemu stavu L., ako aj príslušným ustanoveniam zák. č. 171/1993 Z. z. a Trestného poriadku.

Obmedziť osobnú slobodu H. L. nebolo samostatným autonómnym rozhodnutím obžalovaných. Všetci štyria obžalovaní zhodne vypovedali, že uvedenú vec konzultovali s riaditeľom Obvodného oddelenia Policajného zboru Liptovský Mikuláš. Po vzájomnej konzultácii s riaditeľom bolo rozhodnuté, že H. L. sa má zadržať a vec sa bude realizovať v tzv. superrýchlom konaní podľa § 204 Tr. por. Ustanovenie § 204 ods. 1 Tr. por. pritom umožňovalo zadržanie podozrivej osoby nielen pri páchaní prečinu, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, ale aj bezprostredne po ňom, alebo potom, čo odpadla prekážka bezprostredného zadržania, najviac do 24 hodín po spáchaní prečinu. O tejto skutočnosti obžalovaní vyrozumeli aj stálu službu, ktorá na miesto do pohostinstva vyslala povereného príslušníka Policajného zboru. Poškodený L. z miesta činu - pohostinstva ušiel. V mieste trvalého bydliska T. L., matke H. L. obžalovaní oznámili, že ho idú zadržať, pretože je podozrivý zo spáchania trestnej činnosti. V súlade s týmito výpoveďami obžalovaných bola aj výpoveď svedka Mgr. D., riaditeľa Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš. Svedok Mgr. D. potvrdil telefonát s obžalovaným I. i vydanie pokynu, aby išli pátrať po H. L., ktorý z pohostinstva ušiel, zadržali ho a aby následne postupovali podľa § 204 Tr. por. Svedkyňa L. v prípravnom konaní dňa 14.10.2014 vypovedala, že policajti jej povedali, že jej syn H. L. mal napadnúť chlapov v pohostinstve a z toho dôvodu ho idú zistiť. Súhlasila s tým, aby vstúpili do jej domu. Na hlavnom pojednávaní už vypovedala, že policajti jej povedali, že idú za jej synom, pretože potrebujú informáciu. Rozpory vo výpovediach vysvetlila tým, že si už na hlavnom pojednávaní presné okolnosti nepamätala pre odstup času. Vyhodnotením obsahu týchto výpovedí je zrejmé, že obžalovaní mali v úmysle zadržať a obmedziť osobnú slobodu L., ktorý bol podozrivý zo spáchania bezprostrednej trestnej činnosti v pohostinstve. Zmenenú výpoveď L. v tomto smere nadriadený súd považoval iba za účelovú, pričom jej výpoveď na hlavnom pojednávaní bola v rozpore nielen s ostatnými vykonanými dôkazmi, ale aj s jej výpoveďou z prípravného konania.

Všetci štyria obžalovaní prijateľne vysvetlili, prečo 11.3.2014 do úradného záznamu o vykonaní služobného zákroku uviedli, že v trvalom bydlisku chceli „vyťažiť“ k spáchanému trestnému činu H. L.“. V uvedenom zázname je aj poznamenané, že obžalovaný I. vyzval L., aby vstal z postele a nasledoval hliadku na útvar Policajného zboru. Spísaniu úradného záznamu a jeho obsahu nevenovali prílišnú pozornosť, pretože po zmene situácie v dôsledku agresívneho správania poškodeného L. v jeho v trvalom bydlisku a po jeho spacifikovaní, upustili od jeho zadržania a privolali RZP, ktorá ho ošetrila a previezla za ich asistencie na Psychiatrické oddelenie Liptovskej nemocnice v Liptovskom Mikuláši.

Z vyhodnotenia všetkých týchto dôkazov v súhrne vyplývalo, že obžalovaní služobný zákrok vykonali v úmysle zadržať podozrivého H. L., ktorý bol podozrivý zo spáchania násilnej i majetkovej trestnej činnosti v pohostinstve Rybka. Úkon neukončili z dôvodu agresívneho správania sa poškodeného a jeho pacifikácie, ale po privolaní RZP ako asistencie sprevádzali poškodeného na psychiatrické oddelenie, kde bol hospitalizovaný.

Ak obžalovaní nekomunikovali o obmedzení osobnej slobody priamo s povereným príslušníkom Policajného zboru, tak táto okolnosť nemala žiadny význam. Obžalovaní svoj postup konzultovali s riaditeľom Obvodného oddelenia Policajného zboru, ako aj s operačným dôstojníkom. Svedok Mgr. D. D., riaditeľ Obvodného oddelenia PZ Liptovský Mikuláš na hlavnom pojednávaní jasne vypovedal, že: „Prijal som služobný telefonát od I., ktorý bol vyslaný operačným strediskom do pohostinstva v Z. H. I. na mieste zistil, že je tam porozbíjané zariadenie, zničený mobil a podozrivá osoba, ktorá to spôsobila, sa už na mieste nenachádza. Tak som mu povedal nech idú pátrať po osobe a osobu zadrží a nech postupuje podľa § 204 Tr. pr. Uviedol som im, že osobu majú zadržať preto, lebo osoba už nebola na mieste a bolo bezprostredne po spáchaní prečinu. I. mi potom večer zavolať, že osobu majú, ale je umiestnená na psychiatrickom oddelení. Osobná sloboda podozrivej osoby nebola obmedzená, pretože bola prevezená na psychiatrické oddelenie.“ Podľa obsahu prečítaných zápisníc o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby z obdobia prvého polroka 2014 (č.l. 515-521) z iných trestných vecí vyplývalo, že príslušníci hliadky poriadkovej polície OO PZ Liptovský Mikuláš

bežne postupom podľa § 85 ods. 1 Tr. por. zadržovali podozrivé osoby z trestnej činnosti, pretože veci neznesli odklad (bez predchádzajúceho súhlasu prokurátora) a následne ich odovzdávali poverenému príslušníkovi Policajného zboru. V týchto súvislostiach nadriadený súd poukazuje aj na § 85 ods. 2 Tr. por., ktorý dokonca pripúšťa, aby osobnú slobodu osoby, ktorá bola pristihnutá pri trestnom čine, alebo bezprostredne po ňom, obmedzil ktokoľvek (poznámka: teda nielen policajt), ak je to potrebné na zistenie jej totožnosti, zabránenie úteku, zabezpečenie dôkazov alebo na zabránenie ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti. Z výpovedí všetkých svedkov z pohostinstva vyplývalo, že sa poškodeného vzhľadom na jeho správanie a osobu báli a nikto z tam prítomných osôb, ani spoločne sa neodvážili obmedziť osobnú slobodu poškodeného, aby mu zabránili v ďalšom páchaní trestnej činnosti a úteku až do príchodu policajnej hliadky.

Vyhodnotením vykonaného dokazovania v jeho celkovom súhrne a vo vzájomných súvislostiach nebolo podľa nadriadeného súdu preukázané, že obžalovaní ako policajti Obvodného oddelenia Policajného zboru velení v dennej hliadkovej službe sa bez zákonného dôvodu a bez vedomia príslušného povereného príslušníka rozhodli obmedziť osobnú slobodu podozrivého L.. Naopak, obžalovaní konali v súlade s už vyššie uvedenými právnymi ustanoveniami, o svojom postupe informovali riaditeľa i stálu službu obvodného oddelenia a postupovali podľa ich inštrukcií. Svedkyňa L. vypovedala, že obžalovaným umožnila vstup do jej rodinného domu. Už okresný súd z týchto dôvodov správne dospel k skutkovému záveru, že vojdenie obžalovaných do domu patriacemu L. bez jej riadneho súhlasu a oprávnenia, ako bolo uvedené v podanej obžalobe, nebolo preukázané.

Pokiaľ ide o druhú časť skutkovej vety napadnutého rozsudku okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku k tejto časti uviedol, že:

„Obžalovaní nepopreli, že vykonali služobný zákrok voči poškodenému, založili mu putá, použili donucovacie prostriedky, pričom uvedený zákrok odôvodňovali agresívnym správaním poškodeného. Hoci obžalovaní popreli spáchanie skutku, z jeho spáchania boli usvedčovaní v súhrne viacerými dôkazmi, priamymi aj nepriamymi, ktoré na seba nadväzujú a vzájomne sa podporujú. Charakter priameho usvedčujúceho dôkazu má výpoveď poškodeného H. L. (ml.) ktorý potvrdil, že v inkriminovaný deň vstúpili do jeho izby príslušníci Policajného zboru v čase, keď ležal na posteli a potvrdil, že policajti ho udreli opakovane päšťou do oblasti tváre, ako aj kopancom do rovnakej časti tela. Neuniklo pozornosti súdu, že poškodený je psychiatrickým pacientom a trpí duševnou poruchou a to schizofraktívnou poruchou, v čase skutku v akútnej fáze pod manickým obrazom s poruchami správania, s paranoidnými bludnými obsahmi možnými halucinatórnymi zážitkami, pričom podľa znaleckého dokazovania schopnosť správne vnímať a uchovávať udalosti súvisiace so skutkom sú u poškodeného podstatne znížené v dôsledku prítomnosti vyššie popísanej duševnej poruchy. Na druhej strane svedkyňa MUDr. C., primárka psychiatrického oddelenia vo svojej výpovedi potvrdila, že poškodený bol 11. 3. 2014 prijatý na oddelenie pod vplyvom alkoholu a v kombinácii so psychofarmakami mohol vnímať okolité dianie skreslene, z hľadiska duševnej poruchy po vytriezvení neboli pozorované akútne psychotické príznaky, t. j. bludy a halucinácie. Vzhľadom na uvedené skutočnosti majúce základ v duševnej poruche poškodeného výrok súdu o vine obžalovaných sa môže opierať aj o výpoveď poškodeného, avšak nemôže byť založený na tomto dôkaze v rozhodujúcej miere, resp. výlučne. Výpoveď poškodeného o skutkových okolnostiach je podporená ďalšími dôkazmi, a to výpoveďou svedka MUDr. D., ako aj závermi znaleckého dokazovania, predovšetkým v otázke mechanizmu vzniku zranení, ktoré utrpel poškodený. Obžalovaní sú teda zo spáchania skutku usvedčovaní nepriamo aj výpoveďou svedka MUDr. D., ktorý bol v inkriminovaný deň tzv. lekárom prvého kontaktu s poškodeným. Uvedený svedok potvrdil, že poškodený bol privezený na psychiatrické oddelenie RZP za asistencie príslušníkov PZ a pri prevzatí poškodeného videl na ňom opuch očí, mal skrvavenú tvár, svedok mal tiež podozrenie na zlomeninu kosti v oblasti tváre. Súd v tomto smere nemal dôvod neveriť jeho výpovedi, keďže svedok ako preberajúci lekár už 11. 3., t. j. v deň prevzatia poškodeného konštatoval v prijímajúcej správe, že u poškodeného je v oblasti tváre prítomný opuch. Navyše svedok o podstatných okolnostiach v otázke identifikácie zranení v čase prijímu poškodeného vypovedal rovnako aj v prípravnom konaní. Výpovedi poškodeného korešpondujú aj závery znaleckého dokazovania znalcom MUDr. Jančiarom v otázke mechanizmu vzniku zranení, ktorý za najpravdepodobnejší mechanizmus označil údery päšťou, resp. kopnutí do zranených častí tela a do oblasti tváre a za najpravdepodobnejší dátum vzniku zranení označil dátum 11. 3. 2014. Uvedený mechanizmus vzniku zranení, ako aj dátum ich vzniku

je podporený viacerými dôkazmi a to výpoveďou poškodeného a predovšetkým svedka MUDr. D.. Znalec pripustil, ako ďalší možný mechanizmus vzniku zranení pád poškodeného v Pohostinstve Rybka a to s poukazom na výpovede svedkov, ktorí sa nachádzali v pohostinstve. V tejto súvislosti však súd poukazuje na výpoveď znalca MUDr. Jančiara, že na tvári poškodeného neboli zistené odreniny, ktoré by nasvedčovali tomuto mechanizmu. Nad rámec uvedeného ku vzniku predmetných zranení nemohlo dôjsť v Pohostinstve Rybka, keďže poškodený okrem iného utrpel aj zlomeninu kostí nosa, ktorého sprievodným znakom je krvácanie z nosa, pričom súd dáva do pozornosti, že žiaden zo svedkov nachádzajúci sa v pohostinstve nepotvrdili, že poškodený po páde krvácal z nosa. Aj samotní obžalovaní potvrdili, že pri vykonávaní služobného zákroku v Z. H. neregistrovali na poškodenom žiadne zranenia. Ani svedok Q. nepotvrdil, že pri komunikácii s poškodeným po jeho príchode z pohostinstva na ňom videl zranenie, ktoré by korešpondovalo tomuto mechanizmu jeho vzniku. Zranenia poškodeného nemohli vzniknúť ani pádom v izbe poškodeného, keďže o uvedenom mechanizme vzniku zranenia nevypovedala žiadna osoba, podľa výpovede obžalovaných poškodený bol len stiahnutý z postele na zem, čo nemožno považovať za pád. Závery znalca doc. Krajčoviča sa v zásadných otázkach neodchyľujú od záverov znalca MUDr. Jančiara, či už v otázke mechanizmu vzniku zranení, resp. popisu zranení, ktoré utrpel poškodený. Pokiaľ znalec doc. Krajčovič pripustil možnosť vzniku zranení v čase po odovzdaní poškodeného na psychiatrické oddelenie (túto možnosť nevylúčil ani znalec MUDr. Jančiar), táto alternatíva možného vzniku zranení nie je podporená žiadnym dôkazom vykonaným na hlavnom pojednávaní, a naopak je vyvrátená výpoveďou svedka MUDr. D.. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že odbornými vyšetreniami bola potvrdená existencia zranení poškodeného až dňa 13. 3. 2014. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že poškodeného L. z dôvodu jeho agresívneho správania v čase príjmu liečili najskôr na psychiatrickú diagnózu a po stabilizovaní jeho stavu (skľudnení) sa podrobil ďalším odborným vyšetreniam. Je potrebné zdôrazniť, že úlohou súdu v tomto trestnom konaní nie je primárne posudzovať správnosť postupu lekárov v súvislosti s otázkou včasnosti stanovenia diagnózy zranení poškodeného. Je nepravdepodobné, aby poškodený po tom, ako bol stabilizovaný jeho zdravotný stav počas hospitalizácie na psychiatrickom oddelení utrpel zranenia v dôsledku pádu, keďže po nastavení liečebného režimu pominú prejavy agresívneho správania. Rovnako je potrebné pripomenúť, že k zraneniam, ktoré utrpel poškodený nemohlo dôjsť ani pri jeho odovzdaní na psychiatrické oddelenie, keďže obžalovaní boli prítomní v čase príjmu poškodeného na psychiatrické oddelenie a z výpovede žiadneho obžalovaného nevyplýva, že ku zraneniam poškodeného došlo počas tohto úkonu. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že ku vzniku zranení u poškodeného mohlo dôjsť len v dobe od zákroku obžalovaných v mieste trvalého bydliska poškodeného do príchodu RZP do Z. H., keďže od tohto okamihu už bola poškodenému poskytovaná zdravotná starostlivosť a žiadna z vypočutých osôb v konaní netvrdila, že poškodený bol napadnutý po príchode RZP. V súvislosti s výpoveďou svedkyne Mgr. J., ktorá ako záchranárka ošetrovala poškodeného v mieste jeho bydliska, súd uvádza, že ošetrovanie rýchlou zdravotnou pomocou (RZP) má orientačný charakter. V trestnom konaní sa javila byť spornou otázka, či uvedená svedkyňa pri ošetrovaní poškodeného mohla vyšetrovacími metódami zistiť, či poškodený utrpel predmetné zranenia. V tomto smere odpovede znalcov MUDr. Jančiara a doc. Krajčoviča sa nezhodovali. Uvedenú nezuhu súd nepovažoval za zásadný rozpor z trestnoprávneho hľadiska, ale za prejav charakteru medicíny, ktorá nemôže na každú otázku podávať exaktné jednoznačné odpovede. Podstatné je, že zmyslom RZP nie je jednoznačne potvrdiť alebo vylúčiť predmetné zranenia, ktorých existencia sa môže potvrdiť len vykonaním odborných vyšetrení. Nemožno tiež opomenúť okolnosti, za ktorých zasahovala RZP a je teda prirodzené, že posádka RZP sa sústredila predovšetkým na spacifickovanie poškodeného z dôvodu jeho agresívneho správania. Na základe vykonaného dokazovania nemožno jednoznačne vylúčiť, že svedkyňa Mgr. J. nemusela pri vyšetrení poškodeného zistiť predmetné zranenia a preto ani nie sú zachytené v zázname o zhodnotení zdravotného stavu. Z výpovede svedkyne Mgr. J., znalcov MUDr. Jančiara aj doc. Krajčoviča možno ustáliť, že príznaky zranení, ktoré utrpel poškodený majú svoj vývoj ako aj vonkajšiu podobu a môžu sa prejavíť aj s časovým odstupom. Pokiaľ sa poškodený pri ošetrovaní RZP nestážoval na bolesti ďalších zranených častí tela (popri horných končatinách), túto okolnosť je možné vysvetliť stavom ovplyvnenia poškodeného alkoholom v danom čase. Na základe výsledkov dokazovania súd upravil skutkovú vetu rozsudku rešpektujúc zachovanie totožnosti skutku. Prihliadajúc na závery znalca MUDr. Jančiara súd určil dobu obmedzenia v obvyklom spôsobe života poškodeného na tri týždne, čomu zodpovedá aj zmena právnej kvalifikácie žalovaného skutku namiesto prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 3 písm. c) na prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Hoci znalec doc. Krajčovič určil dlhšiu dobu obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní do 6 týždňov, súd prihliadal na tie skutkové zistenia, ktoré sú pre obžalovaných priaznivejšie. Vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané, že poškodený v dôsledku

zranení utrpенých dňa 11. 3. 2014 upadol do krátkotrvajúceho prechodného bezvedomia. Obžalovaný C. I. vyjadril istotu, že poškodený pri zákroku nebol v bezvedomí, pretože buď vystrájal alebo normálne komunikoval. Z uvedených dôvodov súd vypustil zo skutkovej vety údaj o krátkotrvajúcom prechodnom bezvedomí poškodeného. Výpoveďou znalcov MUDr. Jančiara a doc. Krajčoviča mal súd preukázaný rozsah zranení, ktorú utrpel poškodený a ktoré boli diagnostikované podľa zdravotnej dokumentácie dňa 13. 3. 2014. Medzi konaním obžalovaných a zraneniami spôsobenými poškodenému je tak daná príčinná súvislosť. Konaním obžalovaných boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák.“

Pokiaľ ide o druhú časť skutkovej vety napadnutého rozsudku, okresný súd podľa názoru nadriadeného súdu nevykonal v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie všetky predložené dôkazy, nevyhodnotil všetky pred ním vykonané dôkazy a vykonané dôkazy nevyhodnotil v ich celkovom súhrne a vo vzájomných súvislostiach.

Z týchto dôvodov nadriadený súd na verejnom zasadnutí konanom o odvolaniach obžalovaných doplnil dokazovanie vychádzajúc z ust. § 2 ods. 11 Tr. por. tak, že postupom podľa § 326 ods. 5, § 264 ods. 1 a 269 Tr. por. prečítal časť zápisníc o predchádzajúcich výpovediach svedkyne L. z 5.5.2014 i 14.10.2014 a uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2Nt/11/2019 z 22.5.2019.

Po vykonaní dokazovania, doplneného odvolacím súdom nebolo sporné, že poškodený utrpel zranenia opísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Čas vzniku a mechanizmus vzniku týchto zranení však nebol vykonanými dôkazmi bez pochybností preukázaný. Predovšetkým obidva znalecké posudky pripúšťali rôzny čas vzniku a rozmanitý mechanizmus vzniku zranení poškodeného.

Obžalovaní I., C., D. a G. vylúčili, že by pri výkone služobného zákroku poškodeného udreli päšťou, alebo kopli. Zhodne však vypovedali, že použili voči nemu donucovacie prostriedky a založili mu putá z dôvodu agresívneho správania sa poškodeného.

Znalecké posudky obidvoch znalcov pripúšťali rôzny čas vzniku a rôzny mechanizmus vzniku zranení poškodeného.

Znalec MUDr. Jančiar dospel k záveru, že poškodený utrpel zranenia s najväčšou pravdepodobnosťou 11.3.2014 pri policajnom služobnom zákroku. Zranenia však mohol utpieť aj pred policajným zákrokom v pohostinstve Rybka, alebo až po policajnom zákroku počas hospitalizácie na psychiatrickom oddelení nemocnice.

Pokiaľ išlo o mechanizmus ich vzniku zranenia mohli vzniknúť opakovaným úderom na tvár poškodeného, a to päšťou alebo kopnutím nohou. Vzhľadom k okolnostiam prípadu však zranenia mohli vzniknúť aj pri pacifikovaní L. tak, že ho zasahujúci policajti zhodili z postele na zem alebo, že mu tlačili kolenom hlavu tvárou k zemi. Zranenia mohli vzniknúť aj pri samovoľnom páde poškodeného priamo tvárou na zem, alebo pri náraze do steny. Ak by však poškodený spadol v pohostinstve Rybka, ako to uvádzali viacerí svedkovia, tak by mal podľa znalca na tvári odreniny od zeme alebo krbu. Také odreniny ale zaznamenané neboli. Pomliaždenie obidvoch zápästí mohlo vzniknúť v dôsledku tlaku založených pút pri policajnom zákroku.

Podľa znalca doc. MUDr. Jozefa Krajčoviča, PhD. poškodený mohol uvedené zranenia utpieť v pohostinstve Rybka, s poukazom na obsah výpovedí svedkov G. a A.. Taktiež ich mohol utpieť pri zásahu policajtov, ako to vo svojich výpovediach uviedli poškodený a svedkyňa L., jeho matka. Ďalšou alternatívou bolo, že zranenia mohol utpieť aj počas hospitalizácie na psychiatrickom oddelení. Táto možnosť vychádzala najmä z faktu, že ak by poškodený v čase prijmu na psychiatrické oddelenie dané poranenia mal, bolo by ich nevyhnutné riešiť a diagnostikovať okamžite, nie až o dva dni, nakoľko nemuselo ísť iba o poranenia tváre, ale poškodený mohol utpieť aj závažnejšie poranenia, najmä poranenia skeletu lebky. V prípade, že by poškodený tieto zranenia mal už pri prijme do nemocnice, tak by nemohol prijímať stravu. Diétna strava i ľadovanie zraneného miesta však boli poškodenému predpísané v nemocnici až na tretí deň.

Poranenia mohli vzniknúť podľa znalca iba jediným úrazovým dejom, a to prudkým tupým úderom, prípadne údermi alebo tupým nárazom na ľavú časť tváre. Poranenia mohli teda vzniknúť úderom,

prípadne údermi do lícnej krajiny inou osobou, najpravdepodobnejšie päšťou. Kopnutie bolo málo pravdepodobné, pretože v mieste násilia nebola zistená žiadna povrchová odrenina kože. Zranenia mohli vzniknúť aj prudkým nárazom lícnej anatomickej krajiny, alebo úderom hlavy o pevnú hladkú plochu bez drsného povrchu, bez členitých výstupkov. Mohli vzniknúť pri páde poškodeného na zem s prudkým dopadom a nárazom tváre ľavou lícnou anatomickou krajinou o pevnú dopadovú alebo nárazovú plochu. V nemocnici mohol tieto zranenia utrpieť pádom z postele, alebo prekonávaním odporu agresívneho pacienta zo strany zdravotníckeho personálu.

V nadväznosti na závery obidvoch znaleckých posudkov bolo nevyhnutné prihladiť aj na výpovede oboch svedkov (nezainteresovaných na posudzovanej veci) z RZP a ich písomné záznamy. V písomnom zhodnotení zdravotného stavu poškodeného pri výjazde RZP (č.l. 594) Mgr. J. zhodne s neskoršou svojou výpoveďou svedka v súdnom konaní uviedla, že poškodený bol pri ošetrení orientovaný, nemal poruchu vedomia a subjektívne udával len bolesť v oblasti horných končatín - putá. Pacienta vždy vyšetrujú od hlavy po päty, prehliadnu ho celého. Vyšetrujú ho aj pohmatom, aby zistili bolestivosť, či chrapšťanie tam, kde by mohla byť zlomenina. Bola zistená tržná rana na brade, povrchové rany v oblasti zápästia. Krvácanie z oboch nosných dierok bolo zastavené. Iné vonkajšie poranenia poškodený nemal. L. nebol opuchnutý na tvári a nemal na tvári modriny. Poškodený pri prevoze na psychiatrické oddelenie nemal žiadne vážne poranenia, napríklad zlomenú sánku, alebo nadočnicový oblúk. V prípade, že by takéto zranenia mal, bol by hospitalizovaný na traumatologickom oddelení a nie na psychiatrii. Svedkyňa poukázala na to, že záznam o zhodnotení zdravotného stavu podpísal aj prijímajúci lekár psychiatrického oddelenia MUDr. D.. Poškodený v čase prijatia do nemocnice na psychiatrické oddelenie určite nemal opuch celej tváre, lebo by to bolo v zázname zapísané (č.l. 594).

V súlade s výpoveďou Mgr. J. bola výpoveď aj svedka W., vodiča RZP. Poškodeného L. museli zobrať z jeho domu na psychiatriu, lebo bol agresívny a ohrozoval iné osoby. Poškodený nemal žiadne zranenia, okrem škrabanca na brade a krvi na nose. Poškodeného po vyšetrení lekárom na psychiatrii umiestnili na izbu. L. však bol naďalej agresívny, chcel sa biť, a preto ho museli priviazať. U poškodeného zistili taký zdravotný stav, aký bol opísaný v písomnom zázname o zhodnotení zdravotného stavu osoby. V prípade, že by mal poškodený vážne zranenia, bol by odovzdaný a prijatý na traumatologickú ambulanciu.

Svedkyňa L. vypovedala, že: „Na druhý deň som ho videla v nemocnici cez videokameru. H. mi zakýval, sestrička mi povedala, že H. je v poriadku.“

Podľa zdravotných záznamov poškodený bol ošetrený na traumatologickej ambulancii nemocnice až 13.3.2014 (až o dva dni po jeho hospitalizácii), pričom vtedy už udával opuch a výrazne bolesti ľavého líca.

Vyhodnotením všetkých týchto dôkazov, doplnených na verejnom zasadnutí odvolacím súdom, nebolo možné bez rozumných pochybností dospieť k záveru, že poškodený L. utrpel popisované zranenia práve údermi päšťami a kopmi obžalovaných pri ich služobnom policajnom zákroku. Podľa odvolacieho súdu nemožno celkom vylúčiť verzie, že poškodený L. utrpel zranenia opísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku nezavineným konaním obžalovaných pri jeho pacifikácii (zhodením z postele potom, ako povedal, že má za ňou zbraň, či pritlačením kolenom policajta), alebo až počas hospitalizácie na psychiatrickom oddelení nemocnice v Liptovskom Mikuláši (samovoľným pádom, nárazom do steny, alebo pri jeho pacifikácii a fixovaní zdravotníckym personálom). Znalec MUDr. Jančiar aj znalec doc. MUDr. Krajčovič, PhD. dospeli k záveru, že poškodený mohol zranenia utrpieť aj pri stiahnutí z postele, alebo pritlačením kolenom policajta (MUDr. Jančiar - č.l. 1111, okresný súd v rozpore so záverom znalca v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že takýmto mechanizmom poškodený nemohol utrpieť zranenia, pretože nešlo o pád). Obžalovaní, svedkovia Mgr. J. i W. vylúčili, že by poškodený mal tieto zranenia po realizácii služobného zákroku policajtov a pred prijatím do nemocnice. Podľa záznamu o zhodnotení zdravotného stavu z 11.3.2014 podpísaného Mgr. J. z RZP a MUDr. D. z psychiatrického oddelenia nemocnice také zranenia pri odovzdávaní a prijímaní pacienta neboli popísané s výslovnou poznámkou, že „iné zranenia nenachádzam“. Naopak boli konštatované poruchy správania v súvislosti s požívaním alkoholu. Svedok MUDr. D. vypovedal, že poškodený bol 11.3.2014 po prívoze na psychiatrické oddelenie podľa údajov nemocničného personálu vulgárny, agresívny a preto ho museli pacifikovať a fixovať. Prvýkrát poškodeného videl, až keď bol v sieťovej posteli. Nevedel, kto ho v nemocnici fixoval. Svedkyňa L. vypovedala, že na druhý deň po incidente bola za synom v nemocnici. Videla ho len cez videokameru, H. jej zakýval rukou. Sestrička jej povedala, že H. je v poriadku (táto jej

výpoveď bola prečítaná odvolacím súdom na verejnom zasadnutí). Až na tretí deň videla syna osobne, keď bola za ním s jeho otcom H. L. st. Poškodený bol až vtedy opuchnutý na tvári. Svedkyňa MUDr. C. potvrdila, že poškodený bol po prijíme na psychiatrické oddelenie pacifikovaný a fixovaný, pretože bol v ebriete, vyhrážal sa personálu likvidáciou a bol agresívny voči iným osobám. Poškodený bol znovu čiastočne fixovaný aj 13.3.2014 (teda na druhý deň po hospitalizácii), pretože v predchádzajúci deň mal impulzívne prejavy. Podľa znalca doc. MUDr. Krajčoviča, PhD. bol v posudzovanej veci veľký počet nezrovnalostí, ktoré vzbudili pochybnosti o tom, či poškodený zranenia mal už v čase privezenia do nemocnice. Ak by mal poškodený už pri prijíme do nemocnice 11.3.2014 uvedené zranenia, tak by boli podľa znalca neprehliadnuteľné. Pri uvedenej zlomenine kosti by bol na tvári evidentný schodík s deformáciou líca a zlomenina by bola bolestivá. Záchranárka i lekár z psychiatrie by navyše aj pohmatom zistili vpáčenie kosti. Rovnako by mal poškodený na tvári monokle. Ak by mal poškodený uvedené zranenia už pri prijíme do nemocnice, tak by nemohol jesť. Podľa zdravotnej dokumentácie mu ale traumatológ predpísal tekutú stravu ako aj ľadovanie zraneného miesta až na tretí deň hospitalizácie. Bol by to podľa znalca úplne zásadný rozpor, ak by sa pri takom type zranení pomýlili zároveň záchranár aj prijímajúci lekár. Rovnako pri návšteve matky poškodeného v nemocnici na druhý by bol viditeľný opuch tváre a okuliarový hematóm na ľavom oku. Podľa znalca sa navyše, ak by tieto zranenia mal poškodený už pri prijíme do nemocnice, muselo postupovať urgentne. Bolo by nevyhnutné ihneď spraviť röntgen i CT. Ďalší znalec MUDr. Jančiar tiež pripustil, že zranenia poškodeného mohli vzniknúť až po jeho prijatí na psychiatrické oddelenie nemocnice. Svedok L. st. vypovedal, že zranenia poškodeného, ktoré videl 14.3.2014, najmä vpadnutá kosť, boli úplne viditeľné. Je preto podľa odvolacieho súdu takmer vylúčené, že ak si deformáciu tváre ako laik všimol otec poškodeného, aby rovnaké zranenia prehliadli obidvaja záchranári, prijímajúci lekár i ďalší zdravotnícky personál v deň hospitalizácie poškodeného v nemocnici a matka poškodeného i zdravotná sestra na druhý deň po jeho hospitalizácii.

V týchto súvislostiach sú aj výpovede MUDr. D., ošetrojúceho lekára a MUDr. C., primárky psychiatrického oddelenia, nevierohodné. Výpoveď MUDr. D. bola v súdnom konaní protirečivá s obsahom písomného záznamu o zhodnotení zdravotného stavu poškodeného pri jeho odovzdaní RZP a prijatí na psychiatrické oddelenie, ktorý podpísal. V písomnom zázname nebola ani zmienka o opuchu v oblasti tváre, oka, zaschnutej krvi, hematómoch, krvácaní z nosa i ústnej dutiny. Odborné vyšetrenia poškodeného so zraneniami, ktoré boli podľa znalcov závažné, boli navyše realizované až 13.3.2014, teda na tretí deň po hospitalizácii. MUDr. C. poškodeného prvýkrát videla až 13.3.2014. Zdravotná sestra pritom na druhý deň po hospitalizácii poškodeného v nemocnici informovala jeho matku L., že jej syn „je v poriadku“.

Svedok MUDr. D. navyše vypovedal, že príbuzných poškodeného o jeho zdravotnom stave informoval až 14.3.2014 po realizovaní odborných vyšetrení (poznámka: až na tretí deň po hospitalizácii). Aj keď H. L., st. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že MUDr. D. mu prvýkrát volal 11.3.2014, krátko po 18.00 h., na druhý deň bol v nemocnici, syna nafotil, mal posunutú tvár, podliatiny, opuchliny, na ďalší deň mu volal nejaký lekár, že jeho syn potrebuje operáciu v inom zdravotníckom zariadení a 14.3.2014 bol podať trestné oznámenie, tak v prípravnom konaní vypovedal, že mu to oznámili na druhý deň. Lekár mu povedal, že syn musí ísť do Martina. Rozpory vo výpovediach na hlavnom pojednávaní nevedel dostatočne vysvetliť a pripustil, že lekár ho prvýkrát kontaktoval a informoval o zdravotnom stave jeho syna až 14.3.2014. Uvedené skutočnosti skôr nasvedčujú tomu, že nemocničný personál prvýkrát kontaktoval príbuzných poškodeného a informoval ich o zistených zraneniach až 14.3. 2014.

Vychádzajúc zo všetkých týchto skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov a po ich zhodnotení v celkovom ich súhrne nadriadený súd dospel k záveru, že vo veci nemožno bez pochybností ustáliť čas, ani mechanizmus vzniku zranení, ktoré poškodený bezpochyby utrpel.

Okresný súd nekriticky prehliadol viaceré rozpory vo výpovediach poškodeného a jeho matky svedkyne L. a dostatočne sa nezaoberal hodnovernosťou obsahu ich výpovedí a to ani v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi.

Poškodený L. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že: „Postavil som sa z postele, dostal som ranu na tvár päťou, padol som naspäť na posteľ, jeden policajt mi chytil nohy, druhý mi zakladal putá, tretí ma bil, v napätí som sa otočil na brucho, padol som dole z postele, ani som nepočítal, ako ma bili, pamätám si, ako ma kopli kanadou do hlavy, rovno do tváre som dostal kopačku, z bezvedomia sa prebral až v sanitke, tam ma oživil.“ (č.l. 952).

Pri skúmaní hodnovernosti a pravdivosti výpovede poškodeného L. prvostupňový súd vôbec nevzal do úvahy jeden zo záverov znaleckého posudku č. 14/2015, 9/2015 znalkýň MUDr. Kašparovej, MUDr. Lóškovej, z odvetvia psychiatrie a Mgr. Dianiškovej, z odboru psychológie, hoci posudok prečítal 5.10.2017 na hlavnom pojednávaní a to záver o nevierohodnosti výpovede poškodeného. Podľa záverov znaleckého skúmania si poškodený L. priebeh skutku dostatočne nepamätal a pri znaleckom vyšetrení poskytoval informácie, ktoré mal sprostredkované od svojej matky. V čase skutku poškodený trpel duševnou poruchou - schizoaktívnou poruchou v jej akútnej fáze, pod manickým obrazom s poruchami v správaní, paranoidnými bludnými obsahmi, možnými halucinatórnymi zážitkami, afektívnou instabilitou a s pohotovosťou k verbálnej i brachiálnej agresivite. Jeho schopnosti svoje konanie ovládať a rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania boli v čase skutku vymiznuté. V dôsledku prítomnosti tohto psychotického ochorenia - schizoaktívnej poruchy so zmenami osobnosti, ktorá bola v čase skutku v štádiu akútneho relapsu (záchvatu), výpoveď poškodeného nie je podľa znalkýň možné považovať za vierohodnú. Pri relapse ochorenia totiž dochádza k skreslovaniu udalostí, ktoré majú chorobný podklad. K osobe poškodeného znalkyne navyše uviedli, že v minulosti boli na poškodeného vypracované viaceré psychiatrické posudky (2004, 2005, 2008, 2011, 2012). Z nich vyplývalo, že poškodený sa od detstva liečil na psychiatrii na schizoaktívnu poruchu (12 - krát hospitalizovaný), je na invalidnom dôchodku od 18 - stich rokov, fajčil marihuanu, opíjal sa napriek odporúčanej abstinencii a nedodržiaval liečebný režim.

Poškodený pred súdom vypovedal, že v tých dňoch nepil alkohol, v pohostinstve na nikoho neútočil, nebola tam bitka, nespadol, nesnažil sa hádzať lavice a stoly, čašníčke nevytrhol telefón z ruky. V tom období pravidelne bral lieky a chodil na kontroly k psychiatrovi. Po zákroku policajtov bol v bezvedomí a oživil ho až v sanitke RZP. Obsah výpovede poškodeného o týchto skutkových okolnostiach bol v úplnom rozpore s výpoveďami nielen obžalovaných, ale aj svedkov J., W., G., A., Q., G., G., G., D., MUDr. D. i záznamom o zhodnotení jeho zdravotného stavu. Svedkovia J. i W. vypovedali, že poškodený nemal poruchu vedomia, bol orientovaný, sám išiel do sanitky, čo je uvedené i v zdravotnom zázname. Obžalovaní i ďalší svedkova opisovali správanie L. úplne odlišne ako samotný poškodený. Podľa ich výpovedí sa poškodený správal v ten deň vulgárne, agresívne, násilne a nevyspytateľne a to pohostinstve, doma i počas hospitalizácie v nemocnici. Poškodený tiež vypovedal, že jeho matka bola počas zákroku policajtov niekde dole v dome (izba poškodeného bola na poschodí). Svedkyňa L., jeho matka naopak vypovedala, že policajtom išla na poschodie ukázať synovu izbu a neskôr im doniesla remeň, aby poškodenému mohli spútať nohy.

Vzhľadom na závery znaleckého skúmania o nevierohodnosti výpovede poškodeného i viaceré a zjavné rozpory výpovede poškodeného s inými výpoveďami i listinnými dôkazmi obsah výpovede poškodeného je úplne nevierohodný a jeho výpoveď nie je možné považovať podľa odvolacieho súdu za dostačujúci a spoľahlivý dôkaz usvedčujúci obžalovaných zo spáchania stíhanej trestnej činnosti.

Pokiaľ išlo o výpoveď svedkyne L., okresný súd pri hodnotení jej vierohodnosti nebral do úvahy jej rozpory vo výpoveďach v priebehu trestného konania (prečítané aj v rámci verejného zasadnutia odvolacím súdom) a neprihliadol na protirečivosť jej výpovede s ďalšími vykonanými dôkazmi.

Podľa znaleckého posudku č. 14/2015, 9/2015 znalkýň MUDr. Kašparovej, MUDr. Lóškovej, z odvetvia psychiatrie a Mgr. Dianiškovej, z odboru psychológie matka poškodeného bola psychiatricky liečená pre schizoaktívnu poruchu. Svedkyňa L. na hlavnom pojednávaní sama vypovedala, že bola liečená na psychiatrii a tri dni po skutku bola hospitalizovaná. To potvrdil aj svedok L. st.

Svedkyňa vypovedala, že jej syn po návrate z pohostinstva pod vplyvom alkoholu nebol. Obžalovaní I. i C. vypovedali, že L. im povedala, že jej syn je pod vplyvom alkoholu. Obžalovaní D. a G. uviedli, že v izbe bolo cítiť alkohol a poškodený bol agresívny. Poškodený sám vypovedal, že v pohostinstve pil borovičku. Svedok Ing. G., policajt vypovedal, že čašníčka mu povedala, že keď L. prišiel do pohostinstva, bol už opitý a alkohol pil aj v pohostinstve. Svedkovia G., A., Q., G., nachádzajúci sa v pohostinstve Rybka zhodne vypovedali, že poškodený L. bol v pohostinstve pod značným vplyvom alkoholu. Svedok Q. doplnil, že L. bol pod vplyvom alkoholu asi štvrtý deň za sebou. Svedok MUDr. D. vypovedal, že poškodený mu pri prijíme v nemocnici povedal, že pil štyri dni v kuse. Svedkyňa MUDr. C. vypovedala, že poškodený bol na psychiatrickom oddelení hospitalizovaný v ebriete. Podľa zhodnotenia zdravotného stavu poškodeného RZP matka (L.) udávala, že poškodený štyri dni pije a neužíva lieky.

S poukazom na vyššie uvedené dôkazy nadriadený súd dospel k záveru, že výpoveď svedkyne L. o tom, že poškodený pod vplyvom alkoholu nebol, bola zjavne nepravdivá.

Svedkyňa L. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že jej syn poškodený H. L. pri príchode policajtov ležal vo svojej izbe a počúval relaxačnú hudbu. Obžalovaní naopak zhodne vypovedali, že L. im po príchode povedala, že jej syn je agresívny, bála sa ho a prosila ich, aby ho zobrali so sebou. Svedkovia Mgr. J., W. (RZP), G., A., Q., G. (pohostinstvo Rybka), MUDr. C. i MUDr. D. (psychiatria) zhodne vypovedali, že poškodený L. bol veľmi agresívny. Svedkyňa Mgr. J. do písomného záznamu o zhodnotení zdravotného stavu RZP napísala, že matka poškodeného uviedla, že jej syn štyri dni pil, neužíval lieky, bol aj doma vulgárny, agresívny a rozbíjal nábytok (č.l. 594). Svedok MUDr. D. vypovedal, že poškodený mu uviedol, že keď prišli policajti do jeho izby povedal im, že má pod posteľou zbraň. Pri príjme v nemocnici bol veľmi agresívny, museli ho spacifikovať a fixovať. MUDr. C. dokonca uviedla, že L. jej na vizite 13.3.2014 povedal, že sa „pobil s policajtmi.“

S poukazom na vyššie uvedené dôkazy nadriadený súd dospel k záveru, že výpoveď poškodenej L. o tom, že jej syn bol pokojný, bola tiež nepravdivá.

Svedkyňa L. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že v ten večer po zákroku policajtov telefonovala ohľadom syna exmanželovi a on potom išiel do nemocnice. Svedok H. L. st. však naopak vypovedal, že mu ohľadom syna volali najskôr z nemocnice. Navštívil syna v nemocnici a až potom sa zastavil u exmanželky, aby mu vysvetlila, čo sa stalo.

Uvedené rozpory vo výpovediach týchto dvoch svedkov spôsobujú, že výpoveď poškodenej aj v tejto časti vyznieva značne nevierohodne.

Svedkyňa L. navyše vypovedala o niektorých skutkových okolnostiach rozdielne v priebehu prípravného konania a potom na hlavnom pojednávaní.

Svedkyňa v prípravnom konaní 5.5.2014 vypovedala (č.l. 203):

„Policajti vstúpili do izby, pričom môj syn H. spal, mal pustenú takú jemnú hudbu. Policajti ho na tri razy oslovili menom H.. Povedali mu, čo si porobil v Rybke, vstavaj, ideš s nami. On povedal, že s nimi nikam nejde. Syn ležal, snažil sa vyskočiť z postele. Policajti mu to nedovolili. Urobili takú bariéru, takže si znova ľahol na posteľ. Potom, ako chcel H. vstať z postele druhýkrát, tak mu policajti chytali ruky a vykrúcali mu ich, H. sa nedal. Toto sa dialo na posteli, ako vstával. Chceli mu dať putá. H. im povedal, že žiadne putá nechce, že majú odísť z domu. H. sa nepoddal, policajti mu vykrúcali ruky, podrážali nohy. Potom ho zvalili na zem ku posteli. H. sa metal.“

Svedkyňa v ďalšej výpovedi v prípravnom konaní 14.10.2014 (č.l. 208) už vypovedala:

„H. vstával z postele. Nemôžem to potvrdiť, ale mám za to, že keď H. vstával z postele, jeden z príslušníkov ho udrel päšťou, neviem do ktorej oblasti tela, asi do tváre. Ja som to nevidela.“

Na hlavnom pojednávaní (č. l. 963) už vypovedala: „Keď H. vstal z postele, jeden z nich mu dal päšťou do hlavy, chlapec padol na posteľ, oni sa potom na neho vrhli.“

Rozpory vo výpovediach o tejto skutočnosti vysvetlila tým, že videla ako letí ruka - päšť, nevidela dopad, ale počula tú päšť.

Z obsahu tejto časti výpovedí svedkyne L. v priebehu trestného konania je evidentné, že jej výpoveď postupne gradovala, keď v prvotnej výpovedi z 5.5.2014 neuvádzala žiadny úder policajta do tváre poškodeného, keď ten chcel vstať z postele, v druhej výpovedi zo 14.10.2014 „mala už za to“, že keď poškodený vstával z postele, jeden z príslušníkov ho udrel päšťou, asi do tváre, aj keď úder nevidela a na hlavnom pojednávaní 5.10.2017 dokonca už vypovedala, že keď poškodený vstal z postele, jeden z policajtov mu dal päšťou do hlavy tak, že padol na posteľ.

Podľa názoru nadriadeného súdu je výpoveď svedkyne v tejto časti celkom nevierohodná, pretože postupne v priebehu konania vypovedala o rovnakej skutočnosti úplne protichodne. Najskôr úder policajta vôbec neuviedla (H. si sám po utvorení bariéry policajtmi ľahol na posteľ), v ďalšej výpovedi už mala za to, že poškodeného jeden z príslušníkov udrel, aj keď úder nevidela, až nakoniec na hlavnom pojednávaní vypovedala, že videla jedného z policajtov udrieť H., asi do tváre. Rozpory zase vysvetlila tak, že videla letieť ruku, ale jej dopad nevidela. Uvedené rozpory vo výpovediach svedkyne o týchto skutočnostiach boli podľa nadriadeného súdu tak protirečivé, závažné a významné, že jej výpoveď

samú osebe (aj bez rozporov s ďalšími vykonanými dôkazmi) ani v tejto časti nemožno považovať za vierohodnú a bez akýchkoľvek pochybností spôsobilú usvedčovať obžalovaných, že poškodeného pri vstávaní z postele udreli päťou do tváre.

Svedkyňa L. v prípravnom konaní 5.5.2014 (č.l. 203) vypovedala: „H. potom zvalili na zem. Metal sa. H. povedal, že udri si, keď ste štyria. Jeden policajt mu dal trikrát päťou do hlavy, keď bol H. na zemi“. Svedkyňa až potom mala ísť na žiadosť policajtov pre opasok do kúpeľne, aby mu mohli spútať nohy. V ďalšej výpovedi z 14.10.2014 (č.l. 208) už uviedla: „Ako som policajtom podávala opasok, videla som, ako príslušník zohnutý chrbtom ku mne H. udieral päťou do hlavy, do tváre“. Na hlavnom pojednávaní 5.10.2017 vypovedala, že: „Potom ho zosunuli na zem. Dvaja boli vedľa neho, jeden mu dal dva razy päťou do hlavy.“

Svedkyňa na hlavnom pojednávaní sama potvrdila, že potom ako policajti zosunuli poškodeného z postele na zem, na ich žiadosť išla zobrať z kúpeľne opasok, aby mu mohli zviazať nohy. Aktívna pomoc svedkyne pri pacifikácii a fixovaní jej syna policajtmí vzbudzuje pochybnosti o jej výpovedi o bezprostrednom predošlom útoku policajtov na jej syna. Navyše svedkyňa vypovedala protirečivo a nespoľahlivo o tom, kedy mala vidieť údery policajta, keď bol poškodený už na zemi (hneď ako ho zosunuli na zem, neskôr, pred, alebo po podávaní opasku).

Pokiaľ ide o kopy svedkyňa 5.5.2014 vypovedala, že sa jej „len zdalo, že jeden z policajtov kopol H., ale nevidela to, nevidela kopy“, dňa 14.10.2014 a 5.10.2017 už vypovedala, že „videla ako policajt H. kopol do zadku alebo do nôh“. Rozpory vo výpovediach spôsobujú, že výpoveď svedkyne aj v tejto časti je nepresvedčivá a nespoľahlivá.

Výpoveď svedka Q., ktorý vypovedal, že poškodený v ten deň nepil, pravidelne bral lieky a pred domom videl, že poškodený mal rozbitú tvár pri oku, bola taktiež nespoľahlivá a vzbudzovala závažné pochybnosti, pretože odporovala väčšine už vyššie uvedených dôkazov, navyše v tej dobe svedok býval v podnájme u L..

Podľa názoru krajského súdu po vykonaní a zhodnotení všetkých dôkazov, doplnených aj pred odvolacím súdom, nebolo spoľahlivo preukázané, že obžalovaní údermi päťou a kopmi spôsobili zranenia poškodenému L. a porušili tak ust. § 8 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 52 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Zranenia, ktoré poškodený utrpel mohli vzniknúť rôznymi inými spôsobmi a v inom čase, a to dokonca aj počas jeho hospitalizácie na psychiatrickom oddelení nemocnice, ako je to už uvedené v predchádzajúcej časti tohto rozhodnutia. Odsudzujúci výrok rozsudku pritom vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť, čo v prejednávacom prípade už z vyššie uvedených dôvodov nebolo možné konštatovať. Výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Tieto pochybnosti aj po vykonaní všetkých dostupných dôkazov a po ich náležitom zhodnotení naďalej pretrvávali. Pokiaľ ide o výrok o vine súd poznamenáva, že tento sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkovo vylučujú pochybnosť, že žalovaný skutok sa stal. Zistenie skutočného stavu veci preto vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci nemožno preto považovať len zistenie o púhej pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného záveru.

Možnosť iného záveru vyplývala práve z obrany obžalovaných na hlavnom pojednávaní, ktorí sa v celom priebehu trestného konania bránili tým, že poškodeného počas vykonávania služobného zákroku neudierali päťou a nekopali a týmto spôsobom mu uvedené zranenia určite nespôsobili, aj keď voči nemu použili donucovacie prostriedky. Osobnú slobodu poškodeného chceli obmedziť z dôvodu, že bol podozrivý zo spáchania trestnej činnosti, pričom vec nezniesla odklad a konali v súlade s pokynom riaditeľa Obvodného oddelenia PZ. Pri služobnom zákroku z dôvodu agresívneho správania poškodeného použili donucovacie prostriedky.

Nadriadený súd mal z vyššie uvedených dôvodov splnené všetky zákonné podmienky k tomu, aby mohol podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodnúť, pretože skutkový stav, po doplnení dokazovania odvolacím súdom, bol správne zistený. Vo veci však krajský súd nemohol rozhodnúť inak,

ako obžalovaných podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodiť, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní.

Krajský súd, keďže obžalovaných spod obžaloby oslobodil, poškodených Sociálnu poisťovňu, a.s. a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s. s nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces. Trestný poriadok v § 46 ods. 1 Tr. por. upravuje postavenie poškodeného, ktorému obvinený priamo spôsobil škodu. Z § 48 ods. 4 Tr. por. vyplýva, že ak ide o uplatnenie nároku na náhradu škody prechádzajú práva, ktoré tento zákon priznáva poškodenému aj na jeho právneho nástupcu. Ak teda nahradí poisťovňa poškodenému škodu (ktorá mu bola spôsobená trestným činom plnením z poisťovej zmluvy) má z dôvodu cesie ex lege právo uplatniť si nárok na náhradu škody v adhéznom konaní (do výšky poskytnutého plnenia). Obaja poškodení si škodu riadne a včas uplatnili, a preto okresný súd podľa § 256 ods. 3 Tr. por. nerozhodol správne, keď poškodených uplatnenými nárokmi na náhradu škody na hlavné pojednávanie nepripustil a o ich nárokoch nerozhodol. Poškodený L. si náhradu škody v trestnom konaní neuplatnil (č.l. 943).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.